

Ι Ρ Ι Ζ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΤΥΝΔΡΟΜΗ : Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δρ. 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ἑτησίως φράγκα χρ. 7..

ΕΤΟΣ Α'.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πετράκη, ἀριθ. 15 β (πλησίον Μητροπόλεως)

ΑΡΙΘ. 15.

15 Ἀπριλίου 1898

ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρ. Χρηστοβασιλή, Τὸ Μανάρι, συνέχεια καὶ τέλος.— Ἡ Αὐγου-
στίνα, μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἰακώβου Δ' Ἀρμ.—
Θανάτου τραγοῦδι Sonetto ὑπὸ Θεραυτοῦλου Ζωτοπούλου.—
Ἄπο τὰς «Ἀρμονίας» ὑπὸ Δικ.—Χαρακτῆρες καὶ τύ-
ποι: «Τὸ Βιβλίον τοῦ Κόσμου», ὑπὸ Δ. Ταχτοπούλου.—
Πρόδευχή. ποίημα Στεφάνου Μαρτζώκη.— Ἡ Κόρη τῆς Σου-
ηδίας, Δανικὸν διήγημα συνέχεια καὶ τέλος.— Διὰ μίαν νύκτα
ἔρωτος, Διμυλ. Ζολᾶ μετάφρασις ὑπὸ Ν. Νικολοῦδη.— Νέα Βι-
βλία.— Ἀλληλογραφία κτλ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

1898

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΗΧΕΛΗ ΚΑΙ ΠΕΤΑ

Εν Πάτραις

Απαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτά. Ζύθος ἐγγώριος, Μονάχου καὶ Βιέννης, Ζυμπόν, εὐρωπαϊκοὶ τυροί. Κοινάκ, κτλ.

Ὁ ἐπὶ πεντατίαν σπουδᾶς ἐν Παρισίοις καὶ Γερμανίᾳ ἱατρὸς κ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΣ

Δέχεται 8-9 π. μ. καὶ 2-4 μ. μ.

Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 6 — παρὰ τῆ πλατ. Ἐλευθερίας

ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΣΑΪΔΑΖΕΪΝΑΜΠ

Οἱ Εἰδικοί Ἴατροί κ.κ. **Φραγκοπανάγης Ι. Τσάμης, Ναοῦμ Βόβλας καὶ Ε. Βαλαμῆς**, ἐκτὸς τῶν κατ' ἰδίαν γνωστῶν αὐτῶν Κλινικῶν, Ἰδρυσαν ἀπὸ κοινοῦ Πολυκλινικὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ Σαΐδα Ζεΐναμπ, παραπλευρῶς τοῦ ὁμωνύμου Τεμένους.

Δέχονται ἀσθενεῖς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 11 π. μ. μέχρι τῆς 1ης μ. μ.

Οἱ κατὰ πρότερον προσερχόμενοι ἀσθενεῖς ἐξετάζονται ἀπὸ κοινοῦ.

Ἐν τῇ εἰρημένῃ Πολυκλινικῇ ἐκτελοῦνται πᾶσαι αἱ ἐγχειρίσεις, οἱ δὲ ἐγχειριζόμενοι δύνανται νὰ νοσηλεύωνται ἐν αὐτῇ, ἐνθα ὑπάρχει τμήμα μετὰ κλινῶν καὶ καταλλήλου προσωπικοῦ, ἐκπληροῦν πάντας τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς.

Πρὸς δὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ Πολυκλινικῇ ἐφαρμόζονται, ἡ ἠλεκτροθεραπεία, ἡ ὑδροθεραπεία καὶ ἡ μάλαξις Massage ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ κ. Σ. ΒΟΝΔΑ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Ο „ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ“

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΑΛΑΚΑΚ

Ὁδὸς Ἐρμού· κάτω τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν γλυκυσμάτων, φροντᾶν ἀρίστης ποιότητος, καθαριότητος, περιποιήσις δι' ὅλα τὰ γούστα.

Τιμαὶ Δημοκρατικά.

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥ Ε. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁδὸς Σερῖφ-Πασσᾶ Ἀλεξάνδρεια (Αἰγύπτου)

Σπεύσατε εἰς τὸ

ΕΠΙΠΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΟΚΟΛΑΚΗ

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου Ἀθῆναι

Εὐρίσκονται αἱ στερεώτεροι ἀγγλικά κλίνας καὶ πάντοτε εἶδους ἐπιπλα, καθίσματα Βιέννης καὶ τλ. καὶ πάντα ταῦτα εἰς τιλὰς ἀπιστεύτως εὐθυνάς.

ΜΙΧΑΗΛ ΒΕΝΙΕΡΗΣ

Φωτογράφος

Ὁδὸς Μουσικίου Ξενοδοχείου ὁ „Νεῖλος“

ΚΑΙΡΟΝ (Αἰγύπτου)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 7

Σιγαρέττα Νέστορος Τσανακλή

Τεῖα Κεϋλάνης, Εἶδη Κίνας, Ἰαπωνίας, Ἰνδιῶν καὶ Αἰγύπτου

ΧΑΛΒΑΔΟΠΟΙΕΙΟΝ Ἐν Πάτραις

Ἀδελφῶν ΓΕΟΥΡΗ

Ὁδὸς Ρήγα Φεραίου πλησίον πλατείας Γεωργίου Α'

ΔΗΜ. καὶ ΠΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΪΟΥ ΠΑΝΤΟΠΩΛΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η „ΕΥΡΩΠΗ“

Ἐν Ζακύνθῳ

ΣΠ. ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ

Καθαριότης δωματίων ἑκτακτος — Μαγειρικὴ οἰκιακὴ

Θ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΣ ὁπίτης ὁδὸς Πετρακῆ
Ντύνει χωρὶς νὰ γδύνῃ ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα, πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ ἐκδότου ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ (ἐναντι Μυτροπολεως — Ἀθῆνας), ἀποστέλλονται δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ὅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου:

Τὸ Τορπιλλοδόλον, ναυτικὸν ἔργον τοῦ γλυκυτάτου Γάλλου μυθιστοριογράφου Πέτρου Μαέλ, μὲ ἐξαισίας ὁλοσελίδους εὐρωπαϊκὰς εἰκόνας φρ. 2.—

Ἡ Κυρία μὲ τὰ Μαργαριτάρια, τὸ ἐκλεκτότερον μυθιστόρημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμα, υἱοῦ, μετὰ 20 εἰκόνων. — Ἡ Κυανὴ Θάλασσα, ὡραῖον ἔργον τοῦ Πέτρου Μαέλ, καὶ 20 διηγήματα ἐκλελεγμένα μεταξὺ πολλῶν φρ. 3.—

Κοινωνικὸς Πόλεμος, οἱ (Τρεμὸρ) μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 20 εἰκόνων ὁλοσελίδων εὐρωπαϊκῶν φρ. 3.—

Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως, ἱστορικὴ μυθιστορία (ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ') μετὰ 40 καλλιτεχνικῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων εὐρωπ. φρ. 5.—

Πικουίλλος Ἀλλιάγας, τὸ ὡραϊότατον μυθιστόρημα τοῦ Εὐγενίου Σκριβ μετὰ παραστατικῶν εἰκόνων λαμπρῶν κατὰ μετάφρασιν τοῦ μακαρίτου Νικολάου Δραγούμη. φρ. 7.—

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΑΚΚΑ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου

Ὑφάσματα Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας. — Κόπτης παρισινός. — Εὐθηνία ἑκτακτος.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (LAFOIR)

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΕΜΦΥΛΑΚΗ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Ὅ, τι ζητήσετε θὰ τὸ εὑρετε εἰς τοῦ φιλοπροόδου κυρίου Καρεμφυλάκη, ἀρώματα ἐκλεκτά, πέλους Ἀγγλικούς, κομψοτεχνήματα, Κυπριακὰς ἀρχαιότητας, παλαιὰ γραμματόσημα Κυπριακὰ καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς πολυτελείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΕΞΑΓΩΓΗΣ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

ΛΟΥΚΗ ΣΤΙΝΗ

JOSEF MOURAT

Larnaca Chypre

Ἄνταλάσσει παντὸς ἔθνους γραμματόσημα.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ διδακτικὰ βιβλία, Μυθιστορήματα ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, κλπ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ο „ΠΟΛΕΜΟΣ“

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΙΔΗ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Εἶδη νεωτερισμοῦ Γυναικεῖα καὶ Ἀνδρική
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

GRANDE-BAR

ΖΑΧΑΡ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Ζύθος ἐξοχος, περιποιήσις ἄκρα. — Σφαιριστήριο, Ἄναγνωστήριον, Μεζίδες μοναδικοί.

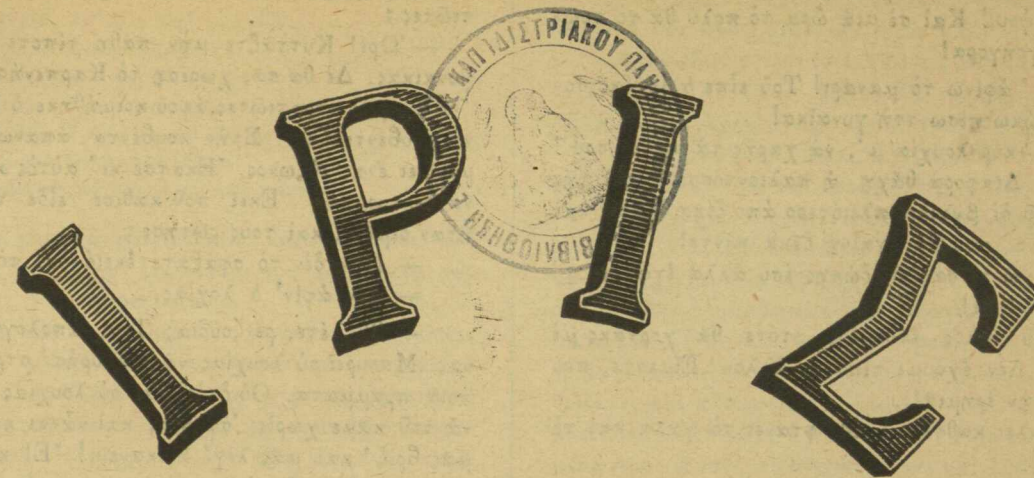
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ο ΤΡΟΟΔΟΣ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΥΠΡΙΩΤΗ.

Ἐπίπλωσις λαμπρὰ — Καθαριότης ἄψογος.

Ἐστιατόριον

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἜΤΟΣ Α'.

15 Ἀπριλίον 1898

ἈΡΙΘΜΟΣ 15

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΤΟ ΜΑΝΑΡΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Δεσ' τὸ μανάρι καὶ φεῦγα! τῆς εἶπε διαταχτικὰ ὁ Κεφαλᾶς.

Τὸ καψοκόριτσο θέλοντας καὶ μὴ, εἶτε γιὰτὶ ντράπηκε τὸν Κεφαλᾶ, ποῦ ἦταν ἀρχισέλιγκας καὶ προστάτης τοῦ σπητιοῦ τῆς, ἢ κωλείτερα τῆς καλύβας τῆς, εἶτε γιὰτὶ φοβήθηκε ν' ἀντισταθῇ, ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ λοχία, καὶ τῶν στρατιώτων, ἔδωσε τὸ μανάρι κι' ἐφυγε μὲ τ' ἄλλα δυὸ τὰ κορίτσια, ἔχοντας τὰ μάτια τῆς βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, κι' ὅσο ἀπομακρύνονταν, ὅλο γύριζε καὶ κύτταζε τὸ δεμένο τῆς τὸ μανάρι, κάτω ἀπὸ ἓνα ἰλάτι, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνο σὰν νὰ καταλάβαινε κάποιον κακὸ τὴν κύτταζε τὴν κυροπούλα τοῦ κι' ὅσο ποῦ τὴν ἔχασε μέσα στὸ σῦδεντρο εἶχε καρφωμένα ἀπάνω τῆς τὰ μάτια τοῦ, καὶ κάποτε προσπαθοῦσε νὰ λυθῇ γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὰ κοριτσάκια, καὶ μὴ μπορῶντας σκάλιζε τὴ γῆ μὲ τὸ ποδάρι τῆς, σὰν ἄλογο. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε μιὰ γυναῖκα στὸ δρόμο, γυναῖκα μισόκακη, κι' ὡμορφοκαμένη, ἡ μάνα τῶν τριῶν κοριτσιῶν καὶ τράβησε ἴσια στὸ μανάρι, ποῦ στέκονταν δεμένο κάτω ἀπὸ τὸ ἰλάτι, γιὰ νὰ τὸ λύσῃ καὶ νὰ τὸ πάρῃ νὰ φύγῃ.

— Μὴ! τῆς φώναξε ἄγρια ὁ Κεφαλᾶς. Φύγε ἀπ' αὐτοῦ!

— Εἶναι ὁκὸ μ' τὸ μανάρ'! Τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ γυναῖκα μὲ θυμὸ.

— Δὸκὸ σ' εἶναι, ἀλλὰ μὲ χράζεται ἰμένα σ' αὐτὴν

τὴν περίστασιν!

— Ἐχ'ς τετρακόσια στέφρα! Στείλε καὶ πάρε νὰ βουλεύῃς τὴν περίστασίν σου.

— Μωρέ, ἄψε τὸ μανάρ' ἐκεῖ, διάλεξε καὶ σῦρε στὰ στέφρα, κι' ὅποιο θέλ'ς διάλεξε καὶ πάρ' το!...

Ἄφσ' το αὐτὸ νὰ κάνω τὴ δ'λειά μ' σήμερα, ποῦ ἔχω τὸν κύρ λουχία!

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ λοχίας ὁ Παντελιᾶς δὲν ἤξερε τί γίνονταν. Ὅταν ὁ Κεφαλᾶς ἀνέφερε τὸνομά του τότε κατάλαβε ὅτι τὸ μανάρι ἦταν γιὰ σφάξιμο. Ἐπεμβαίνει λοιπὸν γιὰ νὰ δοθῇ τὸ μανάρι στὴν γυναῖκα, ἀλλ' ὁ Κεφαλᾶς ἦτον ἀκατάπειστος. Βλέποντας ὁ λοχίας ὅτι ἐπέμενε πολὺ ὁ Κεφαλᾶς εἶπε 'στὴ γυναῖκα μὲ ἡμεροτρόπο:

— Σῦρε, κυρά μου, στὸ καλύβι σου, κι' ἐγὼ δὲν τ' ἀφίνω τὸ μανάρι σου νὰ τὸ σφάξουν...!

Θέλοντας καὶ μὴ ἡ καυμένη ἡ γυναῖκα πίστεψε καὶ κίνησε γιὰ νὰ φύγῃ, καὶ φεύγοντας εἶπε στὸ λοχία:

— Ἀπὸ σένα, καπτετάνε μ' τὸ θέλω τὸ μανάρι μ'! Νὰ μὲ λεημονηθῆς! Τῶχω φυλαγμένο, σὰν τὰ παιδιὰ μ' καὶ καλείτερα. Τὸ τράνεψα μὲ μπουκέδες ψωμί. Ὅ μὲ πάρης τὰ παιδιὰ μ' στὸ λαιμὸ σ' ἂν μοῦ πάθῃ τίποτε ἢ γκιωσσούλα μ'! Νὰ τὸ ξέρ'ς! Ὅ μὲ ρέψ'ν ἀπὸ τὰ κλάματα, καὶ θὰ μ' ἀρρωστήσ'ν!

— Αἶντε, γυναῖκα καὶ μὴ σὲ μέλλῃ! Ζῶντας ἐγὼ δὲν παθίνοι τίποτε ἢ γίδα σου! Τῆς εἶπε ὁ λοχίας.

— Ἐφυγε ἡ γυναῖκα καὶ μπῆκε μὲς στὴ σῦδεντρο ρεματιὰ, καὶ σὲ λίγο τελείωσε κι' ὁ Κεφαλᾶς τᾶρμεγμα, κι' ἀφοῦ ἔρριξε ὅλο τὸ γάλα μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κάδδην, ποῦ τῆς εἶχαν τὸ γλοῦπο σκεπασμένο, μὲ μιὰ παστρική κιτρινωπὴ τσαντήλα, γιὰ νὰ κατασταλαξῇ ψηλὰ κάθε ἀκαθαρσία, ἔβαλε μέσα τὴν πητιὰ, τὸ σκέπασε καλὰ-καλὰ, γιὰ νὰ μὴ κρούσῃ, καὶ πῆγε νὰ λύσῃ τὸ μαναρὸγιδο Βλέποντας αὐτὸ ὁ λοχίας τοῦ φώναξε:

—Τί θα κάν'ς αὐτοῦ κύρ-Κεφαλά ;
—Θὰ τὸ κόψου ! Καὶ σὲ μιὰ ὄρα τὸ πολὺ θὰ τὸ τρῶ-
με!...Γίνεται γρήγορα!

—'Α! δὲν τ' ἀφίνω τὸ μανάρι! Τοῦ εἶπε ὁ λοχίας σο-
βαρά. Θὰ τὸ δώκω πίσω στὴ γυναῖκα!

—Καῦμένη, κύρ λουχία μ', νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου !
Δὲ βαρηνέσαι ; Διαφορὰ θάχῃ ἢ παλιοντόσσα ! Θὰ τῆς
σφάξω αὐτὸ πού δὲ βγαίνει πλειότερο ἀπὸ δέκα ὀκάδες καὶ
θὰ τῆς δώκω ἕνα, πού θὰ βγαίνει δέκα πέντε!

—Δὲ ξέρω ἐγὼ τί θὰ τῆς δώκῃς ἐσὺ ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τ'
ἀφήνω ἀ τὸ σφάξις!

—'Αμ' ἀφοῦ θὲλ'ς ἔτσι ἐσὺ, τότε θὰ χορτάξῃς μὲ
γάλα καὶ τυρὶ. Δὲν ἔχουμε τίποτες ἄλλου! Εἴμεστε, πού
λέει ὁ λόγος στὴν ἐρημιά!...

—Δὲ μὲ μέλλει καθόλου ! Μὲ φτάνει τὸ γάλα καὶ τὸ
τυρὶ.

'Ακούοντας αὐτὰ τὰ λόγια οἱ στρατιῶτες, ἄρχισαν νὰ
τσικνίζουν τὰ μούτρα τους. "Ἦθελαν νὰ σφαχθῇ τὸ
μανάρι, ἀλλ' ὁ λοχίας τοὺς χάλασε τὴν ζαχαρένια.

Σὲ λίγο ἐστρωσαν τὸ τραπέζι τὰ παιδιὰ τοῦ Κεφαλά,
κάτω ἀπὸ ἕναν ἔλατο, πού δίπλα του μιὰ ἀφρόχυτη καὶ
κρύνερη βρύση, πού ἔτρεχε μέσα στὸ σύκιο τῆς λαγ-
καδίας κελαρύζοντας ἀρμονικὰ ἀρμονικὰ, σὰν ἀγγελικὸ
τραγουδιὸν πού κάνει τὴν Πλάση ν' ἀναγαλλιάζῃ. Γάλα
γλυκὸ ἤγκαίρο, γάλα ἀφρῆ, γάλα ξοινὸ τοῦ καρδαριοῦ,
γάλα τοῦ ἀοκιοῦ, ἀνθόγαλο, γαλοτύρι, τσαντηλοτύρι,
τυρὶ τοῦ καδδιοῦ καὶ χουσαμάρι ἦταν ξαπλωμένα ψηλά σ'
ἕνα ἀσπροκάθαρο μεσάλι. Ζύγωσαν ὅλοι γύρω στὸ με-
σαλοτρέπεζο, ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, εἶπαν τὴν εὐχὴν
τους καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

Ὁ Κεφαλάς, κατὰ τὰ συνειθισμένα πῆρε πάλε τὸ συμ-
πάθιο.

—Τί νὰ κάνου, κύρ λουχία! "Οπας λάχαμε. Οὐ Θεὸς
μᾶς ἔστλε τὸ μανάρ' ἀλλὰ τοῦ λόγου σ' δὲν τὸ θέλεις.
"Οπως λάχαμε τὸ λοιπόν ! Λουγγίσα φαγητὰ, κύρ λου-
χία μ' ! Τί νὰ κάνουμε ; Μόνον τὸ βλογημένο τὸ κρεάσι
ἀρχοντίζ' τὸ τραπέζι !

Οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ τρῶνε μὲ τὰ τέσσερα φα-
γητὰ, πού δὲν τὰ εἶχαν ἰδῆ ἄλλη φορὰ. Ἦταν νησιῶτες
ζακυνθιοὶ, καὶ στὸ νησί τους δὲν ἔχουν οὔτε κοπάδια,
οὔτε τσελιγκάδες, οὔτε κλεφτοπροβατᾶδες. Βλέποντας ὁ
λοχίας μὲ τί ἀσυνήθιστη ὄρεξι ἔτρωγαν τοὺς εἶπε :

—Νὰ ὄρνια φαγί ! Κρεάσι κάθε μέρα τρῶμε στὸ Καρ-
πενήσι !

"Υστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὁ λοχίας πῆρε ξέχωρα τὸν
Κεφαλά καὶ τοῦ εἶπε :

—Γιὰ πὲς μου τώρα τὴν ἀλήθεια.... ἔκλεψαν τὰ παι-
διὰ σου τὰ πρόβατα τοῦ Μαλαμούτη, ἦ ὄχι;

Τί λές, κύρ-λουχία; Τὰ δικὰ μ' τὰ παιδιὰ νὰ κλέψ'ν;
Ὁ Θεὸς φυλάξοι, νὰ γείν' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα! Δὲ μὲ πι-
στεύεις ; Ἐμπα στοὺς σταύλους καὶ ξέκοψε δέκα προβα-
τίνες, τῆς πλειὸ καλείτερες, κι' ἂν σοῦ κρῖνου νὰ μ'
πάρ' τὸν πατέρα ! Τί νὰ σοῦ πῶ οὐ καῦμένο;

—'Αἱ στὸ καλὸ σου τὸ λοιπόν! "Ἐνα μοναχὰ θέλω:
"Ὅταν βγαίνῃς σιὰ-πάν στὸ Καρπενήσι, νὰ μᾶς θυμᾶσαι
καὶ μᾶς....

—Χωρὶς ἄλλου! Εἴμαι πρόθυμος, κι' ὑπόχρεος! Εἶπε
ὁ ἀρχισταυροῦχος ὁ Κεφαλάς, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—"Υστερα ἀπὸ τούτη τὴν κουβέντα, σκόρπισαν ὅλοι
νὰ κοιμηθοῦν, γιατί οἱ πιστικοὶ κοιμῶνται τὴν μισὴ τὴν
μέρα τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ ναι ζυπνηγοὶ ὅλη τὴν νύχτα.

"Ἐγειρε κι' ὁ λοχίας κάτω ἀπὸ ἕναν πηχτόκλαδο καὶ
πλατύσκωτο ἔλατο, κοντὰ στὴν γαργαρόνερη βρύση νὰ

κοιμηθῇ. Πρὶν κοιμηθῆ ὁμως εἶπε στοὺς τρεῖς του στρα-
τιῶτες :

—'Ὁρέ! Κυτᾶξτε μὴν πάθῃ τίποτε τὸ μανάρι τῆς
γυναίκας. Δὲ θὰ σᾶς χωρέσῃ τὸ Καρπενήσι !

Οἱ τρεῖς στρατιῶτες, ἀφοῦ κοιμήθη ὁ λοχίας, ἄρχισαν
νὰ κουβεντιάξουν. Στὴν κουβέντα ἀπανθῶν τοὺς καλη-
μερίζει ἕνας εὐζωνος. "Ἐκατσε κι' αὐτὸς κοντὰ τοὺς γιὰ
νὰ ξεκουραστῇ. Ἐκεῖ πού κάθισε εἶδε τὸ μανάρι, πού
ἦταν δεμένο, καὶ τοὺς ρώτησε :

— Πῶς δὲν τὸ σφάζατε ἐκεῖ-ὀ-δὰ τὸ γκισᾶκ' ;

— Δὲν ἀφίν' ὁ λοχίας....

— Τί λέτε, ρὲ ζουδία; Τοὺς ἀπολογήθηκε ὁ εὐζω-
νας. Μπορεῖ οὐ λουχίας νὰ τιμωρῆσ' στρατιῶτ' γιὰ τέ-
τοια πρᾶγματα. Οὐ δικός μας οὐ λουχίας ἄμα μᾶς γλέπ'
νὰ τοῦ πᾶμε χωρὶς σφάγιο, καὶ νᾶναι καὶ καλὸ κιάλας,
μᾶς θρίζ' καὶ μᾶς λέγ' ἀνίκανους! "Ἐ! καῦμένο Εὐζω-
νικό, νὰ μὴν πεθάν'ς ποτέ!

— Μὰ δὲ ξέρομε καὶ νὰ τὸ σφάξωμε! Ξέρ'ς ἐσὺ;

— Ξέρου λέει; Οὐ! "Ὅσα ἔσφαξα ἐγὼ νὰ τὰ-εἶχα
οὐλα, θὰ ἤμουν πρωτοσιελέγκας!

— Μᾶς τὸ σφάζεις, τὸ λοιπόν;

— Ἄκουε λέει;

Καὶ στὴ στιγμὴ ἔβγαλε ἕνα μαχαιράκι ζύγωσε τὸ μα-
νάρι, τὸ ἀπάξε, τὴν σφαξε, καὶ σὲ δέκα λεπτά τῆς ὥρας
ἀπανθῶν τὸ εἶχε περασμένο στὸ σουβλί. "Υστερα πῆρε
τὰ σπληνάντερα, γιατί δὲν ἄξιζαν τάχα τίποτε, γιὰ νὰ
τὰ δώσῃ τάχα σ' ἕνα σκυλλάκι του, τοὺς πῆρε μὲ τρόπο
καὶ τὸ τομάρι, κι' ἔγεινε ἀφαντος ἀπὸ μπροστὰ τους.

"Ἄμα ἔφυγε ὁ εὐζωνος οἱ τρεῖς στρατιῶτες ἔκαμαν
μιὰ μεγάλη φωτιά, ἔστησαν δυὸ φούρκες, μιὰ ἀπὸ τὴ
μιὰ μεριά, καὶ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς φωτιάς, καὶ ἄρ-
χισαν νὰ κακογυρίζουν τὸ σφαχτὸ ψηλά στὰ κάρβουνα
καὶ στοὺς καπνοὺς, σὰν ἄμαθοι ἄνθρωποι πού ἦταν, κι'
ἐκεῖ πού παιδεύονταν ἔτσι, παρουσιάζεται μπροστὰ τους
ἡ γυναῖκα πού ὄριζε τὸ μανάρι, μαζὺ μὲ τὰ τρία τῆς
τὰ κορίτσια, καὶ ἄρχιζον τὰ κλάματα καὶ τὸ τράβηγμα
τῶν μαλλιῶν τους. Γονάτισαν ὕστερα δίπλα στὴν ψη-
σταργιά, καὶ ἡ κυρὰ τοῦ μαναριῦ ἄρχισε νὰ τὸ μοιρολο-
γᾶν, σὰν ἄνθρωπο, καὶ τὰ τρία τῆς τὰ κορίτσια τῆς
κρατοῦσαν τὸν ἦχό:

— Τ'εἶν' τὸ κακὸ, πού μῶπαθες, Γκισωῦλα μου, καῦμένη !

Σ' ἔχω τρανέφει, μὲ χαψιές, καὶ σ' εἶχα σὰν παιδί μου.

'Ἐσὺ δὲν ἦσουν φόνισσα, ἦ κλέφτης στὸ Βελούχι.

'Ἐσὺ δὲν ἦσουν Κάγκκαλος, δὲν ἦσουν Γέρο-Λίγκος,

Μὲν ἦσουν ἡμερόγιο, μὲν ἦσουνε μανάρι,

Κι' εἶχες τὰ ἔλατα ψωμί, τὴ χλωρασιά προσφάγι.

— Ἐγὼ δὲν ἦμουν φόνισσα, ἦ κλέφτης στὸ Βελούχι,

Δὲν ἦμουν οὔτε Κάγκκαλος, δὲν ἦμουν Γέρο-Λίγκος,

Μὲν ἦμουν ἡμερόγιο, μὲν ἦμουνε μανάρι,

Κι' εἶχα τὰ ἔλατα ψωμί, τὴ χλωρασιά προσφάγι.

Μοῦ ἦταν γραφτὸ, κυρούλα μου, μοῦ-ἦταν γραφτὸ, κυρὰ μου,

Γιὰ νὰ μὲ σφάξουν ἄδικα, καὶ νὰ μ' ὀρθοσουβλίσουν,

Νὰ κἀνται τὰ κρεάτα μου, σὰν κούτσουρο στὸ ρόγγι,

Νὰ ρέουν τὰ ματάκια μου, σὰν τὸ μαργαριτάρι.

— Κι' ἐγὼ σὲ εἶχ' ἀπαντοχί, κι' ἐγὼ σὲ εἶχα θάρρο,

Νὰ μοῦ γενῆς κάθε-χροنيὰ διπλόρικα κατσίκια,

Διπλόρικα καὶ θηλυκά, διπλοσκουλαρικᾶτα,

Ποῦ νὰ γεννοῦν ἀνέλλεπα κάθε χροنيὰ κατσίκια

"Ὅλο διπλοροθόλυκα, διπλοσκουλαρικᾶτα.

Καὶ νὰ ρογιάσω πιστικούς, καὶ νὰ ρογιάσω βλάχους

Νὰ στήσω στρουγγα στὰ βουνά, καὶ χειμαδιὰ στοὺς κάμπους.

Γιὰ πὲς μου, πὲς μου, Γκισᾶ μου, μονάκριβό μου γίδι,

Τί νὰ-εἶδαν τὰ ματάκια σου στὸν ὕπνο ἐφές τὸ βράδυ

— Ἐφές-εἶδα στὸν ὕπνο μου, στὸν ὕπνο, πού κοιμῶμουν

Στῶνα μου κέρατο σταυρὸ, στ' ἄλλο κηρὶ ἀναμμένο,

Καὶ γύρα-γύρα στὸ λαιμὸ κόκκινο γαϊτανάκι.

Θάνατος ἦταν ὁ σταυρὸς, καὶ τὸ γαϊτάνι αἶμα,

Καὶ τὸ κηρὶ ἢ ψησταριά πού μὲ στριφογυρίζου!

Φεῦγα, κυρὰ μου ἀποδῶ, τὴ νήλα μὴ μοῦ βλέπῃς

Χαιρέτα μου τὸ σπῆτι μας, τὸ σπιτοκάλυβό μας

Τὰ λόγγα καὶ τὴς ρεματιές, τὰ πλάγια καὶ τοὺς κάμπους!

Τὰ κλάματα καὶ τὰ μοιρολόγια τῆς γυναίκας καὶ
τῶν ἄλλων κοριτσιῶν τῆς ζυπνησαν τὸν τσιελέγκα τὸν
Κεφαλά καὶ τοὺς ἄλλους πιστικούς.

— Τί τρέχει, ὦρέ ; τί τρέχει ; φώναξε ὁ Κεφαλάς.

'Ἐκλαιγε καὶ μοιρολογοῦσε ἡ γυναῖκα μὲ τὰ παιδιὰ
τῆς, καὶ ὁ Κεφαλάς βλέποντας τὸ σφαχτὸ στὴ φωτιά νὰ
στριφογυρίζῃ, κατὰλαθε τί ἔτυχε, καὶ σάπασε. Τελευ-
ταῖος ζυπνησε καὶ ὁ λοχίας, κι' ἄμα εἶδε τὸ μανάρι στὴν
ψησταριά ἔγεινε ἔξω φρενῶν, καὶ φώναξε μ' ὅλη του τὴ
δύναμι :

— Βρέ... ποίος σᾶς εἶπε νὰ σφάζετε τὸ μανάρι ; Δ
σᾶς εἶπα... τὸ σταυρὸ σας νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ;

— Ἐνας εὐζωνος κύρ'-λουχία, μᾶς τῶτφαξε, καὶ μᾶς
εἶπε ὅτι ὁ λοχίας τοὺς τιμωρᾶει ὅλους τοὺς στρατιῶτες,
πού δὲν τοῦ πᾶνε καλὸ σφάγιο, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ στρατιῶ-
τες, πού εἶναι ἀπόσπασμα δὲν τρῶνε ἄλλο ἀπὸ μανάρια...

— Τό... σταυρὸ σας ! Ἐναβλαστήμησε ὁ λοχίας.

"Ἐγνοια σας καὶ θὰ σᾶς στείλω ἐκεῖ, πού χρειάζεται....

— Ἄχ ! κύρ καπετίνε μ' ! Πού, τὸ μανάρι μ' ;
Τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα. Ἄπο σένα τὸ θέλω !

"Ὅλοι καταλυπήθηκαν γιὰ τὸ σφάξιμο τοῦ μαναριῦ
τῆς φτωχῆς γυναίκας, πού τὸ εἶχε ἕνα καὶ μοναχό. Τότε
ὁ Κεφαλάς πῆγε στὸ στάλο, πῆρε μιὰ καλὴ προβατίνα,
ἀπὸ δυὸ ἀρνιά μιὰ ὄμορφη ροῦντα κάλεσια, καὶ τὴν ἔ-
δωκε στὴ γυναῖκα λέγοντας :

— Ἀίντε ! Πάρ' τη καὶ μὴ κλαῖς ! Ἐχει καὶ γά-
λα ! Δούφαξε ! Πάρ' τη καὶ φεῦγα !

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ τρία τῆς τὰ κορίτσια πῆραν τὴ
ροῦντα-κάλεσια καὶ τράβησαν γιὰ τὸ σπιτοκάλυβό τους,
κι' ὁ λοχίας ἀποχαιρετῶντας τὸν Κεφαλά, τράβησε γιὰ
τὸ Καρπενήσι, μὲ τοὺς στρατιῶτές του.

Η ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ

"Ἦσαν ἀχώριστοι. Ἐκεῖνος, περιεργότατος τύπος δεκανέως
τῆς δευτέρας πυροβολαρχίας τοῦ 222ου πυροβολικοῦ Συν-
τάγματος, ἐκεῖνη, ἡ γλυκεῖα του φίλη, ἡ σύντροφος τῆς
νεότητός του μὲ τὸ λεπτὸ-λεπτὸ σωματάκι τῆς, ἡ πολυ-
ἀγαπημένη Αὐγουστίνα του.

"Ἦτο γυναῖκα ; "Ὁχι ! Κάτι τι καλλίτερον ἀκόμη-
ἦτο μία πίπα.

Ναί, ἀλλὰ τί πίπα!

"Ὁχι καθὼς ἐκείνας πού ξέρομεν ὅλοι εἰς τὰ χεῖλη μας
τὰς χονδροειδέεις τὰς κεχρῖμαπαρένας, τὰς πολυτελεῖς ἀλλὰ
καὶ μὴ παριστώσας τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

Ἡ Αὐγουστίνα τοῦ δεκανέως Πετροῦγιάρ ἦτο κατα-
σκευασμένη ἀπὸ ἕνα θαυμασιὸν κομμάτι ἀγριοκερασιᾶς
τόσῃ κομψῇ ὅμως καὶ τόσῃ ἀρωματωδῆς ὥστε τὴν εἰζή-
λευαν ὅλοι οἱ συνάδελφοι τοῦ πυροβολητοῦ.

Καὶ τὴν ἡγάπα μέχρι τρέλλας ὁ ἀγαθὸς Πετροῦγιάρ.
Ἀπέναντι τοῦ ἔρωτος τούτου, οἱ ἔρωτες τῆς Ἐλοῖζης
καὶ Ἀβελάρχου, τῆς Λάουρας καὶ τοῦ Πετράρχη ἦσαν
μία οἰκτρὰ κωμωδία.

Ἡ Αὐγουστίνα ἐδοῦθη τὸν καλὸν φίλον τῆς εἰς τὸ νὰ
ὑποφέρῃ τὰς δυστυχίας τοῦ βίου, ὁ δὲ Πετροῦγιάρ ὁσά-
κις τὸ συνέβαινε τίποτε ἐκτάκτως μεγάλου κακὸν ἤρκει
νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς τσέπης του ὑπῆρχεν ἑ-
κείνη διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα.

Ὁ Πετροῦγιάρ, ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ καπνισταί, ἦτο
ἄνθρωπος σιωπηλὸς καὶ ὄνειροπόλος.

Ἡ εὐτυχία του συνίστατο κάθε ἡμέραν εἰς τὸ νὰ
κλείεται ἐντὸς τοῦ δωματίου του ὅταν τοῦ ἔμενε καιρὸς
νὰ γειμίζῃ τὴν ἀγαπημένην του πίπαν καὶ νὰ καπνίζῃ μὲ
ἀνατολικὴν ἠδυπαθεῖαν ἐξαπλωόμενος εἰς τὸ ξύλινο κρεβ-
βάτι του. Ὅλη του ἡ συναναστροφή αὕτη ἦτο. Ἐνίοτε
ἡ Αὐγουστίνα, ὁμοία μὲ ἐρωμένην ἢ ὁποῖα καμμιά φορὰ
θυμῶναι καὶ κλείει εἰς τὸν ἐραστὴν τὴν πόρταν τῆς, ἔ-
κλεινε καὶ αὕτη καὶ ὁ καπνὸς δὲν ἐπερνοῦσε πλέον ἀπὸ
μέσα τῆς. Αὐτὰί αἱ στιγμαὶ ἦσαν αἱ δυστυχέστεραι διὰ
τὸν Πετροῦγιάρ ὁ ὁποῖος τὸ ἔπερνε κατακάρῃα.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐστοιχίζεν ὀλίγον εἰς τὸν πυροβολητὴν
αὕτη του ἡ πρωτότυπος ἐρωμένη. Ἴδου αἱ ποινὰί τὰς ὁ-
ποίας εἶχεν ὑποστῆ εἰς αἰτίας τῆς :

Πετροῦγιάρ 8 ἡμέρας κράτησιν διότι ἐκάπνιζεν εἰς
τὸν θάλαμον μετὰ τὸ σιωπητήριον.

Πετροῦγιάρ 15 ἡμέρας περιορισμὴν διότι ἐκάπνιζεν εἰς
τοὺς σταύλους.

Πετροῦγιάρ 8 ἡμέρας φυλακισιν διότι ἐκάπνιζε φρου-
ρὸς ὄν.

Ἐκάπνιζε πάντοτε καὶ παντοῦ ὁ Πετροῦγιάρ. Ἦτο
ὅμως λαμπρὸς στρατιῶτης ἐν δὲ δὲν συνεβίαινε νὰ ἔχῃ
τὸν ἔρωτα ἐκείνον πρὸς τὴν Αὐγουστίναν. θὰ εἶχε γείνει
πρὸ πολλοῦ λοχίας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀπετέλει τὴν μό-
νην του φιλοδοξίαν.

"Υπῆρξεν ὁμως καὶ μία στιγμὴ καθ' ἣν ἡ Αὐγουστίνα
του τοῦ ἐφάνέρωσεν ὅλην τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν
τοῦ ἔρωτός τῆς. Ἦτο νύκτα χειμῶνος. Ὁ Πετροῦγιάρ
ἐφύλασσε σκοπὸς εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην. Ἐκεῖνο τὸ
βράδυ εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἀναρχικοὶ ἐπρόκειτο νὰ βάλουν
φωτιά εἰς τὸ κτίριον.

Ὁ Πετροῦγιάρ ἐφύλαξε μέχρι τῆς μίας μετὰ τὸ με-
σονύκτιον, τὰ μάτια τέσσερα καὶ χωρὶς καθόλου νὰ κα-
πνίσῃ. Ὅταν ὅμως ἡ νύξ ἐπροχώρησεν ἀκόμη περισσό-
τερον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Νεκρικὴ σιγὴ ἦτο περίξ
ἢ δὲ ἐφοδὸς εἶχε περάσει. Ἐβγαλε τὴν πίπαν του, τὴν ἐ-
γέμισε καπνὸν καὶ τὴν ἤναψεν. Ἐκάθησε κατόπιν εἰς ἕνα
λιθάρι ἐκεῖ πλησίον καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις μὲ τὴν Αὐ-
γουστίναν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματός του. Μετ' ὀλί-
γον ἀπεκοιμήθη.

Οἱ ἀναρχικοὶ ἐπεφάνησαν τότε ἔχοντες κατὰ νοῦν τὸ
ἀποτρόπαιον σχέδιόν τους.

Σιγὰ-σιγὰ ἐπροχώρησαν ὑπὸ τὸ βαθύτατον σκότος
μέχρι τοῦ κτιρίου τῆς πυριτιδαποθήκης.

Ἄλλ' ἐνῶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ θέσουν τὸ πῦρ καὶ νὰ ἀ-
νατινάξουν τὰ πάντα, κρότος ἐκρηγνυμένου φυσιγγίου ἠ-
κούσθη ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ Πετροῦγιάρ.

Οἱ κακοῦργοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ὁ δὲ δεκανέως ἀφυ-
πνίσθη ἔντρομος.

Παρετήρησε τριγύρω καὶ εἶδε παρὰ τοὺς πόδας του
τὴν Αὐγουστίναν του χύνουσαν ἀκόμη τὸ πῦρ τὸ ὅποιον
εἶχε μέσα τῆς.

Τί εἶχε συμβῆ ;

Ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦ Πετροῦγιάρ εἶχεν ἀφήσει νὰ τοῦ
πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἡ πίπα ἀνημμένη. Τὰ χάρτινα φυ-
σίγγια του ἦσαν τοποθετημένα εἰς μίαν φυσιγγιοθήκην ἢ
ὁποῖα τοῦ περιέβαλλε τὴν μέσσην.

Μία σπιθα ἀπὸ τὴν πίπαν πίπτουσαν εἶχε σταθῆ ἐ-

πάνω εις τὸ πυθμένιον ἑνὸς ἐκ τῶν φυσιγγίων αὐτῶν τὸ ὁποῖον ἀνεφλέγη αἰφνηδῶς καθ' ἣν στιγμήν οἱ κακοῦργοι ἤτοιμαζόντο νὰ ἀνατινάξουν τὴν πυριτιδαποθήκην εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ Αὐγουστίνα ἔσωσε τὸν ἔραστήν της τοιοῦτοτρόπως καὶ τὴν ἐπομένην, γνωσθέντος τοῦ συμβάντος εἰς τὸ Σύνταγμα, ὁ Πετροῦγιάρ ἀπέκτησε τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν ὤνειροπόλει.

ΙΑΚΩΒΟΣ Δ ΑΡΜ

ΙΤΙΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Sonetto)

Όταν μὲ ἴδῃς ἀκίνητο χλωμὸ
Νεκρὸ νὰ μὲ περνοῦνε ἀπὸ κοντά σου
Δὲν θέλω τὸν πικρὸ σου στεναγμὸ
Δὲν θέλω τὰ θερμὰ τὰ δάκρυά σου

Στὸ σῶμά μου νὰ οὐκίψῃς μὲ χαρὰ,
Στὰ χεῖρά μου τὰ χεῖρά νὰ κολλήσῃς,
Στὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου τὰ ψυχρὰ
Τὴ φλόγα σου τὴν πύρινη νὰ χύσῃς...

Ἡ μαύρη μου καρδιά θὰ ζεσταθῇ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ βαθύ
Σὰν κάρβουνο σπιθόβολο θὰ λυώνῃ.
Κι' ἂν ἔρθῃ καμμιά μέρα θαμπερὴ
Στὸ πλάγι νὰ σὲ θάψουνε νεκρὴ
Θὰ σβύσῃ, θὰ καῖ, θὰ γίνῃ σκόνη!...

Ναύπλιον

Θρ σύβουλος ΖΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

Ὁ καλλιτέχνης ἤρχιζε νὰ παίξῃ.

Κάθε παλμὸς τῆς κιθάρας καὶ παλμὸς τοῦ στήθους μου. Κάθε στεναγμὸς, κάθε λυγμὸς μία ἀναπνοή μου, μία σκέψις μου. Ὁ κόσμος ὅλος εἶχεν ἀφανισθῆ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ ἐκυριάρχει ἄλλη σφαῖρα, φωτεινότερα, σφαῖρα πνεύματος, σφαῖρα ψυχῆς. Καὶ ἐφαντάσθην ἀντὶ τῆς λύρας τὴν καρδίαν μου καὶ τοὺς δακτύλους πλήττοντας τὰς χορδὰς, ἐνδυναμούντας τοὺς παλμούς. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῶ μὲ πλήττει, μὲ κάμνει ν' ἀφίνω λυγμούς, οἱ δὲ ποῖοι πνίγονται εἰς τὸ κενὸν τοῦ στήθους μου, ὅπως οἱ παλμοὶ τῶν χορδῶν ἀντηχοῦν εἰς τὴ στήθη τὰ κενὰ τῆς κιθάρας.

Μία ἀνάπαλις καὶ χύνει εἰς τὴν ψυχὴν ἀπειρον γοητεῖαν καὶ ἐννοῶ τότε μίαν τρικυμίαν, καὶ αἰσθάνομαι νὰ κυριαρχῇ εἰς τὴν ψυχὴν μου κόσμος ὀνείρων, κόσμος δν ἐπόθησε τὸ κλυδωνιζόμενον πνεῦμα. Ὡ πῶς νὰ μὴ δακρῶσῃ εἰς τὸν αἰθέριον κόσμον τὸν ὁποῖον διανοίγει ἀοράτως μία ἄρμονία καὶ ἐξυψοῖ μέχρις οὐρανοῦ, τὸ αἶσθημα, ἡ τέχνη!

Ἄναμφιβόλως ὁ ἄνθρωπος ἠγάπησε πρώτην φοράν ὑπὸ τόνου λύρας!

Ὁ Chopin ἐζωντάνευσε ἐμπρός μου καὶ ἐχύθη ἡ ἐμπνευσμένη του ψυχὴ ἀνα τὴν αἴθουσαν, τὸ δὲ μυστήριον μὲ τὸ ὁποῖον περιεκάλυψε τὸν Φάουστ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Σαίξπηρ ἐπλανήθη περὶ τῆς ἡμῶν... Δέσμιοι τῆς ἄρμονίας, εἴχομεν μεταβληθῆ ὅλοι εἰς μίαν ψυχὴν καὶ ὅλοι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνεπνέομεν αἰσθηματος καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἦντλει ἡ διψῶσα ψυχὴ ἀνακούφισιν, χαράν. Ἐβλεπα τότε πτερυγίζουσαν ἐκεῖ κάπου τὴν ματαιῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀναζητούμενην εὐτυχίαν καὶ ἤκουσα τῆς πτέρυγός της τὸν θροῦν ἀδελφούμενον μὲ τὸν ἑλαφρὸν ψιθυρὸν τῆς κιθάρας. Ποιήσεις ὀλοκλήρους ἐξέχεον οἱ τόνοι, καὶ τότε ἀνεγώρισα ὅτι οἱ μεγαλειότεροι ποιηταὶ εἶναι οἱ ἐμπνευσμένοι μουσικοί. Μουσικὴ καὶ ποίησις εἶνε διδύμα τέκνα τῆς Τέχνης. Εὐλογημένη ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐσκορπίσθησαν ἀνά τὸν κόσμον διὰ νὰ ἡμερώσουν, νὰ ἐξευγενίσουν καὶ νὰ καθυποτάξουν ὑπὸ τὸ ἀθάνατον κράτος τῶν τὸν ἄνθρωπον.

ΔΙΚ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τραβῆξε τὸ ποτήρι ὡς τὸν πάγο, τ' ἄφησε δυνατὰ μ' ἄρμη πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ, σὰν μισοφουρικισμένος, μὲ τὴ σιγανὴ καὶ ταπεινὴ φωνὴ του ὁ Ἄντωνης:

— Καρδιά, βρέ παιδιὰ, καρδιά! μακριὰ ἀπὸ ψευτιά καὶ βάρδ' ἀπὸ μουτσούνας! δεῖχτε τὸ μούτρο στὸν κόσμο ὅπως σὰς τὸ ἐφτεῖσε ὁ γονεὸς σας καὶ τὴ ψυχὴ ὅπως σὰς τὴ φύσησεν ὁ Θεός!... θὰ πῆτε, θὰ βρεθοῦν πέντε δέκα βαγαπόντηδες νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴ καλωσύνη σας: λίγη ἐξυπνάδα χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ μπλεχθῆτε στὰ δίχτυα τους: μὰ καὶ ἂν βρεθοῦν πέντε δέκα τέτοιοι, θὰ βρεθοῦν χριστιανέ μου, καὶ ἓνα δύο στοὺς ἑκατὸ ποῦ θὰ ἐκτιμήσουν αὐτὰ τὰ ἅγια προτερήματα καὶ αὐτοὶ οἱ ἓνας δύο θ' ἀξίζουν γιὰ χίλιους, γιὰ μύριους!... ὁ κόσμος εἶνε ψεύτικος... καλὰ! Βα μπένε! μὰ γι' αὐτὸ πρέπει καὶ μεῖς τὰ πέντε δέκα χρόνια ποῦ θὰ ζήσουμε μέσ' σ' αὐτὸν νὰ τὰ περνοῦμε μὲ ψευτιά καὶ μὲ προσποίησι; μελαγχρινὸ μ' ἐφτεῖσε ἡ μάνα μου καὶ μελαγχρινὸς θὰ δείχνωμαι πάντα στὸν κόσμο φτιασίδι ποτὲ δὲ θὰ βαλῶ!...

— Καλὰ τὰ λές, μωρ' Ἀντώνη, γειά σου! τοῦ φωνάζαμε μεῖς καὶ τὰ ποτήρια ξαναγαμίσθησαν καὶ ξαναπιωθήκαν ὡς τὸν πάτο καὶ ὁ Ἀντώνης ἄρχισε νὰ ξαναλέῃ, μὰ τώρα μὲ περὶ ἡσυχῆ φωνῆ, δίχως νευρικὴ ταραχὴ καὶ κτυπήματα τοῦ τραπέζιου φυσικώτατα.

— Ἄν βάλω φτιασίδι καὶ τί μ' αὐτό; τί θὰ κερδίσω; θὰ φανῶ κόκκινος καὶ θὰ γελᾶσω τὸν κόσμο; Ἄμὴ δέ! σεῖς οἱ πέντε μὲ ξέρετε πῶς εἶμαι μελαγχρινὸς καὶ πῶς βάζω φτιασίδι διὰ νὰ κοκκινίσω καὶ σὰν μὲ ξέρετε σεῖς οἱ πέντε θὰ τὸ μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι πενήντα κι' ἀπὸ τοὺς πενήντα θὰ τὸ μάθουν καὶ ἄλλοι πεντακόσοι καὶ ἔτσι θὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς βάζω φτιασίδι: κι' ἔτσι δὲ θὰ μὲ πιστεῦν κανένας καὶ σὰν βρεθῶ ὑστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ καὶ ἀρχίσω νὰ φαίνομαι πάλι στὸ κύσμο μὲ τὸ φυσικὸ μου χρῶμα, πάλι δὲ θὰ μὲ πιστεῦουν καὶ θὰ μοῦ λέν πῶς εἶμαι ξανθὸς καὶ πῶς βάζω-

μαι τάχα μὲ καρὰ μπογια... Τὸ παραμῦθι τοῦ τσοπάνου μὲ τὸ λυκο πάντοτε... Τί θὰ κερδίσω; ὅ,τι κέρδισε καὶ ὁ συχωρεμένος ὁ Μαργαρίτης!...

— Θεὸς σχωρὲς τον! εἶπαμ' ὅλοι μὲ θλιμμένη φωνὴ καὶ ξαναδείσαμε τρίτο ποτήρι, γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ συχωρεμένου Μαργαρίτη τῶρ' αὐτό.

— Τὸν θυμώσατε τὸν Μαργαρίτη; ἀγκαλὰ ὅλοι τὸν γνωρίζατε στὰ στερνὰ του σιῆς φτώχειες καὶ σιῆς δυστυχίες του, μὰ γὰ τὸν γνώρισα χρόνια πολλὰ περὶ μπροστὰ, στὰ καλὰ καὶ σιῆς εὐτυχίες του... Εἶχ' ἓνα μαγαζάκι καὶ πουλοῦσε ψιλικά, κεῖ κοντὰ στὴ Καπνικαρέα. ἡ δουλιές του πήγαῖναν καλὰ: ἦταν χοβαρντὰς καὶ καλὸς ἄνθρωπος: ὅλο γέλια καὶ χαρὰ: νὰ ὅλο καὶ σ' ὄλους: καὶ στὸν πλοῦσιο καὶ στὸν διακονιάρη καὶ στὸν ἐχθρὸ καὶ στὸν φίλο: μὰ γέλια ψεύτικα καὶ καρδιά ψεύτικη: καὶ χοβαρνταλῆκι ψεύτικο καὶ καλωσύνη ψεύτικη: καὶ στὸ σπῆτι καὶ στὸν κόσμο καὶ στὸ μαγαζὶ του καὶ στὸν ἑαυτὸ του, ὅλο ψευτιά καὶ προσποίησι ἦτον ὁ ἄνθρωπος: ἐγὼ τὸν πλησίασα πολὺ καὶ τὸν σπούδασα: ἦτον ἓνας τύπος ἀνθρώπου περιέργος: ἄνθρωπος τῆς ἀράδας, κουτοπόνηρος λιγάκι, βγαπόντης πολὺ κ' ἐπαίρναγε γιὰ μεγάλο μυαλό: τὸν κόσμον ὅλο γιὰ κουτὸ τὸν ἐπαίρνε καὶ θαροῦσε πῶς μ' ἓνα χαμογέλιο τοῦ ψεύτικο δλους τοὺς βούλων: σὰν τοῦ 'κανα καμμιά φορά τὴν παρατήρησι πῶς αὐτὸς ὁ παρὰς ὁ κάλπικος δὲν μπορεῖ νάχη πέρασι γιὰ πολὺ καιρὸ, μ' ἐκῦτταζε καλὰ καλὰ στὰ μάτια, χαμογέλασε τὸ αἰώνιο τοῦ χαμόγελο, ἔστριβε ἀπαλὰ ἀπαλὰ καὶ γιὰ κάμποση ὥρα τὴν ἄκρα τοῦ λεπτοῦ μουστακιῦ του καὶ μούλεγε μὲ προστακτικὸ ὕφος:

— Εἶσαι παιδί ἀκόμα καὶ δὲν ξέρεις τὸ βιβλίον τοῦ κόσμου: δὲν πρέπει νὰ φαίνεσαι ἐκείνος ποῦσαι: ἂν πῆς τὰ σῦκα σῦκα, καὶ τὴ σκάφη σκάφη μόνον τὰ σῦκα καὶ ἡ σκάφη θὰ σοῦ μείνουν γιὰ καπιτάλιο καὶ χίλια χρόνια ἂν δουλέψῃς: ἂν καλοπιάσῃς μόνον τὸ φίλο σου καὶ ἂν κλωστήσῃς ὄλους τοὺς ἐχθρούς σου τότε θάρθῃ 'μέρα ποῦ κι' ὁ φίλος σου θὰ σὲ κλωστήσῃ καὶ θὰ γείνη ἐχθρὸς σου....

— Μὰ, τζόγια μου, τοῦλεγα γώ, πῶς θὰ σ' ἀφήσῃ ὁ φίλος σου ἅμα βλέπῃ πῶς γι' αὐτὸν κάνεις κάποια διάκρισι ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο;

— Τί τὸν θέλεις; κι' ἂν μείνη βράσ' τον καὶ πιεῖ τὸ ζουμί του! ὁ κοσμάκος θέλει προσποίησι, σιμουλάτσιο σὰν νὰ λέμε!...

Καὶ τὸ σιμουλάτσιο αὐτό—εἶχε βρῆ ἐπιτυχημένον τὸ λατινικὸ ὄνομα—τὸ ἔχωνε σὲ κάθε κουβέντα του, τὸ μεταχειριζότανε σὲ κάθε πράξι του, τὸ ἔλεγε μὲ τέτοια περηφάνεια καὶ ἀπόλαυσι, ποῦ ἐπαφα πειὰ ἐγὼ καὶ κοντὰ σὲ μένα λίγο λίγο κι' ἄλλοι, νὰ τὸν λέμε Μαργαρίτη καὶ τὸν φωνάζαμε κύρ Σιμουλάτσιο. Κι' ὁ ἄνθρωπος τὸ παίρνε στὸ σέριο αὐτὸ κι' ἐφοῦσκωνε κ' ἐκαμάρωνε σὰν ἄκουγε νὰ τὸν λέμε ἔτσι.

Μὰ σιγὰ σιγὰ, τὸ πρᾶμμα ἄρχισε νὰ ξεπέφτη, νὰ παίρνη δρόμο: ὁ κόσμος δὲν τρώει κούμαρα ὅπως νόμιζε ὁ Σιμουλάτσιο: τὰ κόλπα του καὶ τῆς βαγαποντιές του ἄρχισαν νὰ τῆς νοιώθουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τραβιῶντουσαν ἀπ' τὸ μαγαζὶ του: τὸ βιβλίον τοῦ κόσμου, ποῦχε δρῶ κεφάλαια μόνον μέσα τὸ πολυθρύλητο, τὴν ἀπιστίαν σ' ὄλους καὶ σ' ὅλα καὶ τὴν προσποίησι, ἦταν πολὺ μικρὸ καὶ τὸ 'μαθαν ὅλοι ἀπόξω, νεράκι, κι' ὅταν ὁ Σιμουλάτσιο χαμογέλαγε καὶ τοὺς ἔκανε χίλια δὺο κοπλιμέντα, σαχλὰ καὶ συνειθισμένα, αὐτοὶ στράβωναν τὰ χεῖλιά τους ἢ ἐπαίζαν κλαρίνο μὲ τὰ δάχτυλα στὴ μύτη τους: μερικοὶ καὶ κουμπονώντουσαν καλὰ, δὲν ξέρω γιὰ ποῖον λόγον: καὶ τὸ μαγαζὶ ἄρχισε νὰ πέφτη λίγο λίγο, καὶ δύο τρία συναλλάγματα ἔληξαν καὶ διεμαρτυρήθησαν καὶ τὸ

μαγαζὶ κλεισθῆκε καὶ τὰ πράγματα βγήκαν στὸ σφυρί: μόλις ἔφτασαν τὰ χρήματα τῆς δημοπρασίας γιὰ νὰ πληρωθοῦν πέντ' ἔξη νοίκια ποῦ χρεωστοῦσε.

Ἔτσι ὁ Σιμουλάτσιο εἶμεινε δίχως μαγαζὶ καὶ τὸ ριζὲ στὸ κρασί: ὅσο εἶχε δὺο τρεῖς παράδες τοῦ 'καναν παρῆα κατὶ κρασοπατέρες καὶ τοῦ δειχναν φιλίας σιμουλάτσιο: κι' αὐτοὶ: τὸν πληρώναν μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα: κι' ὅταν εἶμεινε δίχως λεπτὸ ὁ πολυπείρος καὶ ὁ βαθὺς γνώστης τοῦ βιβλίου τοῦ κόσμου κύρ Μαργαρίτης ὁ Σιμουλάτσιο, δὲν τὸν ζύγωνε κανεὶς καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ κρασί του, ποῦταν πειὰ ἀπαραίτητο γι' αὐτόν, μισή, μὴ ὅκα καὶ πότ' ἓνα κατοσταράκι, βουτοῦσε χεμιῶνα καιρὸ στὴ στέρνα τοῦ Γερανίου μὲ τὰ ρούχα του, ἢ ἐπινε μονορούφι ἓνα γαλόνι κρασί, στοιχήματα ποῦ ἔβαζαν ταχα μ' αὐτὸν παρές γιὰ νὰ γελᾶσουν, καὶ τῆς περισότερες φορές γιὰ νὰ κερδίσῃ ἓνα ποτήρι κρασί βιδάνιο, φούσκωνε τὰ μάγουλά του ἢ ἔτρωγε καμμιά σφαλιάρη βροντερὴ ἀπὸ κᾶνα χοντροχασάπη, ἀκούοντας συχνὰ πικρὰ τὴν πρόσκλησι:

— Φούσκωσ' το, ρε Σιμουλάτσιο!

Κι' ὅταν ὁ Σιμουλάτσιο, ἡ ζωντανὴ πειὰ αὐτὴ ἐνσάρκωσις τοῦ βιβλίου τοῦ κόσμου, ἔπαθε μὲ καιρὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια τῶν μπεκρῆδων τὸ νταλίριουμ τρέμεν, δὲν βρέθηκε ἓνας φίλος—τί τὸν θέλεις; κι' ἂν μείνη βράσ' τον καὶ πιεῖ τὸ ζουμί του!—νὰ τὸν πετάξῃ σὲ καμμιά γωνιά τοῦ νοσοκομείου, μὰ τὸν ἄφησαν νὰ ψοφήσῃ ἐκεῖ, στὸ προαῦλι ἐνὸς ρημοκκλησιῦ, κατ' ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι, σὰν σκύλος, ἀφοῦ δὰ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' τῆς παλῆς ἐρχές του, θέλησε νὰ παίξῃ καὶ 'στὸ χάρο σιμουλάτσιο, γιὰτὶ τὴν τελευταία ὥρα ἔδειξε πῶς τὸν ἄφησε τάχα ἡ τρεμοῦλα τοῦ κορμιῦ καὶ πῶς ξανανοιώσε!...

Ὁ Ἀντώνης 'σώπασε καὶ μεῖς μιλιὰ δὲν βγάλαμε καὶ τὸ κυττάξαμε ἄφωνοι ἔτσι ποῦχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του κ' εἶχε τὸ μάτι του σκυθρωπὸν καρφωμένον στὸ ἄδειο τοῦ ποτήρι: ξάφνω στὸ πρόσωπό του χύθηκε μιὰ οὐράνια γαλήνη. πῆρε γέμισε τὰ ποτήρια, σήκωσε τὸ δικὸ του καὶ πρὶν τὰγγίξῃ στὰ χεῖλιά.

—Καρδιά, βρέ παιδιὰ! φώναξε: πιεῖτε! ὁ κόσμος εἶνε καλὸς σὰν διαβάξῃ κανεὶς τὸ χρυσοδεμένο βιβλίον τῆς καρδιάς καὶ πετάῃ στὰ σκουπίδια τὴν πληγοφυλλάδα τοῦ κόσμου!

ΔΗΜ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Φέγγει 'ς τὸν οὐρανὸ τὸ ὕστερο ἀστέρι
Καὶ σιωπλὰ τὸν κόσμο χαρτεταί,
Ποῦ μὲ τὸ πρῶτο μυρωμένον ἀγέρι
Ἡ κόρη ἢ λυγερὴ σιγὰ ξυπνάει
Τὴν προσευχὴν 'ς τὸν Πλάστη νὰ προσφέρῃ
Καὶ μύριας εὐωδιαῖς ἢ γῆ σκορπάει,
Ποῦ ἢ κορασιά τὸ βλέμμα της σηκώνει
Καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια της σταυροῖνε.

Ἐ τὴν ὡμορφιά τὸν Πλάστη ἀναζηταί
Μ' ἀνεκφραστο χαμόγελο 'ς τὸ στόμα,
Ἐ τὸ δροσερὸ της πρόσωπο σκορπάει
Χέρι κρυφὸ τὸ πορφυρένιο χρῶμα,
Ἡ κόρη της λυτὴ λαμποκοπάει
Πλεῖδ λαμπυρὴ κι' ἀφ' τὸ χρυσάφι ἀκόμα,
Θαμπόνουν ἢ ματιαῖς, λάμπουν τὰ κάλλη,
Καινούρι' αὐγὴ γύρευῃ νὰ προβάλλῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΝΑΣ ΘΩΜΑΣ

—Τί είναι αυτή η 'Αμερική; 'Ο τόπος τῶν θαυμάτων, τῶν μυστηρίων, τῶν ἀνακαλύψεων.

Ἄφνης ἠκούσθη οὕτω λέγων εἰς ἀπὸ τοὺς συμπεριπατητάς ἡμῶν διακόπτων ἀναρὰν συζήτησιν περὶ πίστεως, ἀποστόλων καὶ Θωμᾶ.

'Απηυδισμένοι ἐκ τῆς συζητήσεως ἐστρέψαμεν ὅλοι τὴν προσοχήν μας πρὸς τὸν διακόπτοντα αὐτὴν ἀποτόμως. 'Ο φίλος μας ἐξηκολούθησεν.

'Όταν ἐπέστρεψα διὰ τρίτην φοράν εἰς Νέαν Ὑόρκην κατόπιν διετοῦς ἐκεῖθεν ἀπουσίας, συνήντησα ἐκεῖ εἰς μίαν ὁδὸν τὸν δόκτορα Wawek, ἕνα γερμανὸν μὲ τὸν ὄποιον καίτοι εἶχομεν γνωρισθῆ πρὸ χρόνων ὄλως τυχαίως, συνεδέθημεν κατόπιν δι' ἀληθοῦς καὶ εὐλικρινούς φιλίας. Εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα καλοῦ φίλου, ἦτο δὲ καλὸς ἐπιστήμων, πολλῶν γνώσεων καὶ εὐφύεστατος.

'Ο δόκτωρ συνώδεε μίαν κυρίαν. Δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζον εὐκόλως ἂν δὲν διήρχετο πλησίον μου καὶ πρῶτος ἐκεῖνος δὲν μὲ προσεφώνει.

'Ἐξεπλάγην πολὺ διὰ τὴν ἐξωτερικὴν μεταβολὴν τοῦ φίλου μου, διότι ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς τέλειος Δαντὴς, πρᾶγμα τὸ ὄποιον δὲν εἶχε κατορθώσει ἐρ' ὅσον τὸν ἐγνώριζον, ἀλλὰ περισσότερο ἐξεπλάγην ὅταν μοὶ ἐσύστησε τὴν παραπλεύρως του κυρίαν ὡς τὴν σύζυγόν του.

Τὸν ἀπεχαίρετσα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ τὰ χεῖρας λαβὼν τὴν διεθυσίν του.

'Ἐγὼ ὅστις ἐγνώριζον τὰς περὶ γάμου ἰδέας τοῦ δόκτορος δὲν ἐμφέβαλλον περὶ τῆς εὐτυχίας του ἤδη, ἀλλ' ἤμην καὶ λίαν περίεργος νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου του, διότι εἶχον ἀνεξηγήτως μίαν προαίτησιν ἐν αὐτῷ ἐπεισοδίῳ ἢ σκανδάλῳ τινός.

'Όταν εὐρέθημεν μόνον ἐν συναντήσῃ μετὰ τοῦ δόκτορος Wawek ἰδοὺ πῶς μοὶ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου του.

—Τὸν γάμον μου καὶ τὴν εὐτυχιάν μου τὴν χρεωστῶ, μοὶ εἶπεν, εἰς ἕνα Θωμᾶν.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, τῷ ἀπήντησα.

— 'Ακουσον. Ἡ σύζυγός μου Μαίρη εἶχε νυμφευθῆ τὸ πρῶτον μεθ' ἐνὸς βαθυπλούτου τοκογλύφου σχεδὸν γέροντος. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ μετανοήσῃ, διότι ὁ βίος τῆς κατήντησεν ἀνυπόφορος. 'Ο γέροντος τοκογλύφος ἦτο ὁ τύραννός της.

Δὲν ὠνευρεῖτο οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὸ διαζύγιον. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἦτο γυνὴ τιμιωτάτη καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ δώσῃ αὐτὴ ἢ ἰδίαν αἰτίαν πρὸς τοῦτο. Ἐσκέπτετο διηνεκῶς. Δὲν ἐβλεπε κανένα ἄλλο μέσον σωτηρίας ἢ τὸ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου. Συνέλαβε σατανικὸν σχέδιον ὅπως πείσῃ τὸν τύραννόν της ὅτι αὐτὴ δὲν τὸν ἠγάπα καὶ εἶχεν ἐραστήν. Πρὸς τοῦτο ἤλθεν εἰς συνεννόησιν μ' ἕνα τῶν ἐμπιστων συγγενῶν της ὀνόματι Στάγγελ.

'Ο κ. Στάγγελ εἶχε σχέσεις μεγάλας μετὰ τοῦ γέροντος τοκογλύφου Κρεμπάτερ. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύετο τὸ πᾶν ὁ ἰδιότροπος γέροντος.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ γέροντος Κρεμπάτερ ἐξέθετε τὰς υποφίας του, τοὺς φόβους του καὶ τὸσα ἄλλα κατηγορητήρια κατὰ τῆς γυναίκος του εἰς τὸν Στάγγελ, οὗτος τῷ ἀπήντησε. —'Ἐχετε δίκαιον. Ἡ Μαίρη εἶναι μία ἀθλία! Σὰς ἀπατᾷ!

'Ο γέροντος ἐταράχθη καὶ ἀνεφώνησεν.

—'Α! 'Οχι! Ποτέ! μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. Δὲν τὸ πιστεύω.

— Καὶ ὅμως, ἐπανελάβην ὁ Στάγγελ.

— Λοιπὸν ἡμπορεῖτε νὰ μοὶ τὸ ἀποδείξετε; Ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε. Εἶμαι Θωμᾶς!

— Ἐγὼ κ. Κρεμπάτερ σὰς ἀγαπῶ καὶ ὄχι μόνον δὲν θέλω νὰ ὑποφέρητε ἀπὸ μίαν τοιαύτην γυναῖκα, ἀλλὰ θέλω νὰ τιμωρηθῆ καὶ ἐκείνη. Θὰ τὴν ἀκούσητε, θὰ τὴν ἰδῆτε, θὰ βεβαιωθῆτε δι' ὅτι σὰς εἶπον, ἀλλ' ἐν ἐπιθυμίᾳ, νὰ μὴ ἐκθ-

σητε καὶ ἐμὲ, ὡς ἀναμιχθῆτα εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν. Δὲν θέλω νὰ τὸ μάθη κανεὶς.

'Ο γέροντος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά του λέγων:

—'Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου!

'Ἡ ἀναμενομένη μετ' ἀγωνίας στιγμὴ ἤλθε διὰ τὸν δυστυχῆ σύζυγον.

'Ἡ κυρία του ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν ἀσθενῆ μητέρα τοῦ κ. Στάγγελ ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ κ. Στάγγελ τὴν ἐπεσκέπτετο διὰ νὰ συνεννοῆται μετὰ τοῦ ἐρστοῦ της δόκτορος.

Σιωπηλὸς, ὠχρὸς, συκρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του ἀνέμενον ὁ γέροντος τοκογλύφος ἐν τινὶ δωματίῳ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκαλύψεως. Εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ συνέντευξις τῶν ἐρωτευμένων.

'Ἡ θύρα ἠνοίχθη τοῦ δωματίου. Ἦτο ὁ κ. Στάγγελ.

'Ο ἀνήσυχος γέροντος τὸν ἐρωτᾷ δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας. Καὶ ἐκεῖνος ἀντὶ ἀπαντήσεως τὸν σύρει ἀπὸ τῆς χειρὸς πρὸς ἐτέραν τοῦ δωματίου θύραν καὶ τῷ νεύει ν' ἀκροασθῆ διὰ μέσου τῆς ὀπῆς τοῦ κλειδίου. 'Ο γέροντος τρέμων ἐκ συγκινήσεως ἀκροᾷται.

'Ακούει τὴν σύζυγόν του νὰ ὁμολογῆ τὸν φλέγοντα τὴν καρδίαν της ἔρωτα πρὸς τὸν ἐραστὴν της. Νὰ ὁμιλῆ περὶ τῶν προλαβουσῶν συνεντεύξεων των. Νὰ τῷ δίδῃ νέαν συνέντευξιν εἰς τὴν οἰκίαν της. Τέλος ὄρκους, ὕβρεις διὰ τὸν σύζυγόν της, φιλήματα καὶ ἀναστεναγμούς καὶ ἐπιφωνήματα...

'Ο γέροντος εἶχε γείνει ἔξω φρενῶν ἀκρωμένους τῆς φωνῆς τῆς συζύγου του.

— Τὴν ἀθλίαν! τὸ τέρας! ἐπιθύριζε μὲ συνεσιγμένους ὀδόντας.

Δὲν ἀντέειπε πλέον ἐκ τοῦ πειρασμοῦ. Ἐξήτησε νὰ εἰσελθῆ εἰς τὸ δωματίον νὰ τὴν ὕβρισῃ κατὰ πρόσωπον. Νὰ ἐκδικηθῆ. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ.

—'Αδύνατον! 'Ονειρεύομαι! Πρέπει νὰ τὴν ἴδω. Εἶμαι Θωμᾶς. Πρέπει νὰ τὴν ἴδω.

'Ἐπανελάμβανε παντοῖα.

'Ο κ. Στάγγελ τῷ παρέστησε τὸ ἀδύνατον τῆς ἀπικτησεως του φοβούμενος ρῆξιν μετὰ τοῦ νέου δόκτορος καὶ ὑπομιμνήσκων ὡσαύτως τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπόσχεσιν.

—'Αχ! Πρέπει νὰ τὴν ἴδω.

'Ἐπανελάμβανε ἀπαύστως ὁ γέροντος

'Ο κ. Στάγγελ ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν τοῦ δωματίου καὶ ἐπέστρεψε σχεδὸν ἀμέσως φέρων μεθ' ἑαυτοῦ μηχανὴν τῶν ἀκτινῶν τοῦ Ράιντιγκ, τὴν ὁποίαν ἐτοκοθέτησε πρὸ τοῦ κ. Κρεμπάτερ λέγων,

—'Ορίστε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῆτε ἀκόμη.

'Ο γέροντος μαινόμενος ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ διὰ τοῦ μηχανήματος τὸ παρακείμενον δωματίον

Διέκρινε τὴν κυρίαν του ἐξηπλωμένην νωχελῶς ἐπὶ μιᾶς πολτρώνας, παρὰ τὸ πλευρὸν της δὲ τὸν νεαρὸν δόκτορα συνομιλοῦντα μετ' αὐτῆς. Ἀλλὰ ὠμίλουν τόσῳ σιγᾷ ὥστε δὲν τοὺς ἤκουε τώρα. Ἡ ἐξαφίς του παρίστα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ὠραίαν του σύζυγον ἀποτρόπαιον Μέδουσαν.

Ἄφνης ἠγέρθη ὁ δόκτωρ ἔδωσε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ὠραίαν Μαίρην καὶ ἐξῆλθεν ὁμοῦ.

'Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ κ. Μαίρη εἶχε λάβει τὸ διαζύγιον καὶ ἐλάμβανον χώραν οἱ γάμοι μου μετ' αὐτῆς τῇ προτάσει τοῦ κ. Στάγγελ. 'Ο κ. Στάγγελ μὲ διεβεβαίωσε περὶ τῆς ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς της καὶ τῆς προικὸς της ἐκ 400,000 φράγκων.

'Ο γέροντος Κρεμπάτερ, φίλε μου, εἶχεν ἀπατηθῆ! Τὸ σατανικὸν σχέδιον τῆς Μαίρης ἐπέτυχε πληρέστατα, καὶ ὁ γέροντος Θωμᾶς τὴν ἐπαθεν. Εἶχεν ἀκροασθῆ δι' ἐνὸς φωνογράφου τὴν φωνὴν τῆς γυναίκος του καὶ τὸν ἐρωτᾷ της τὸν ἀνύπαρκτον, ἐνῶ αἱ ἀκτίνες τοῦ Ράιντιγκ κατόπιν συνεπλήρωσαν τὸ ἔργον τῆς ἀπάτης.

'Ἰδοὺ πῶς ἐνυμφεύθη, ἐπέρανεν ὁ δόκτωρ Wawek

ΧΡ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

Α. ΖΟΛΑ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια—ἀριθ. 14)

'Ἦγνοεῖτο πόθεν ἀνεπέμπετο ἡ γοητικὴ αὕτη μελωδία. Καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς πρώτης ἐσπέρας, ὅτε εἶδε προσελθούσαν, ἐν λευκῇ ἀμφίεσει, τὴν Θηρεσίαν, κατὰ τὴν ὄραν τῆς κατακλίσεως, νὰ προσερεισθῆ ἐπὶ τοῦ θωρακίου τοῦ παραθύρου καὶ νὰ καταπλήσῃται ἐκ τῆς θελξιπνοῦ ταύτης νυκτωδίας, ἦν καὶ κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἀφίξεώς της ἤκουσεν, ἡ συγκινήσας τὸν ἀπέπνιξεν.

—'Ακούεις καὶ σύ Φραγκίσκη; εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὰ ἐνδῶ. Ἀδύνατον νὰ εἶναι πτηνόν.

—'Ἰσως κωμωδός τις. Ἀναμφιβόλως ἐκεῖ, εἰς τὸ προάστειον, πολὺ μακρὰν, ὅστις διέρχεται τὰς ὥρας του διασκεδάζων, ἀπήντησε βραεῖα φωνῇ ὡσεὶ ἠλικιωμένης γυναικός, ἧς ὁ Ἰούλιος διεκρίνε μόνον τὴν κορμοσκιάν.

— Βεβαίως, ἀπώτατα, ἐπανελάβην ἡ νεανὴς μετὰ σιγῆν, καταψύχουσα τὰς γυμνάς ὠλένας της εἰς τοὺς ὀροσέντας ψακασμούς τῆς νυκτός.

'Ἐκτοτε, ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ὁ Ἰούλιος ἐξηκολούθει τῆς ψυχῆς του ταύτην τὴν διάχυσιν. Τὰ χεῖλη του ἐκόλυπον τοὺς φθόγγους. Ἀπασα τῆς καρδίας του ἡ φλόξ διεπύρου τὸν ἐρωτὰ του ἀναλυόμενον καὶ διαχεόμενον διὰ τοῦ παλαιῦ ὑποκίτρινον πλαγιαίου του εἰς γόησσαν πνοὴν, καὶ ἡ Θηρεσία ἐνωτιζομένη ἐκάστην ἐσπέραν, ὑφείλετο ὑπὸ τῆς ἐμφύχου ταύτης μελωδίας, ἧς οἱ φθόγγοι ἱπτάμενοι ἀπὸ στέγης εἰς στέγην, ἀνέμενον τὴν σκοτίαν τῆς νυκτός διὰ νὰ πτερυγίσωσι πλησίον ἐκείνης.

'Ἡ Θηρεσία συνησθάνετο ὅτι ὁ ἱμερόεις τῆς ὥδης ταύτης ρεμβασμός, ὅτι ἡ φθογγήσασα αὕτη διάπνοια κατηθύνετο πρὸς τὸ παράθυρόν της, καὶ ἔστιν ὅτε ἀνυψοῦτο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν ποδῶν, ὅπως, κατοπτεύουσα ὑπεράνω τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, ἐπιψύχουσα ἐξαπίνης τὸ μυστηριώδες τοῦτο ἐγχαλῆμα.

Νύκτα τινα αἰθροπλανῆς ὥδῃ διεκυματίσθη τοσοῦτω πλησίον, ὥστε ἠσθάνθη τὴν ἀναρρίπισιν τῆς μελπότηδος πνοῆς θωπεύουσαν τὰς παρειάς της. Ὑπέθετε τὸν νυκτιπαῆ τοῦτον ἐρασιτέχνην ἐν τῇ πλατείᾳ, εἰς τινα σιγῆλὴν καὶ παλαιὰν κατοικίαν. 'Ο Ἰούλιος ἐναπέθετεν εἰς τὰ πτερύγια τῆς νυκτολάου ταύτης ἀρμονίας ὄλο τὸ πάθος τοῦ ἐρωτός του. 'Ο πλαγιαῖλος διεδονεῖο ἐν ἤχοις κρυσταλλίνους. Τὸ σκότος ἐπηύξανε τοσοῦτω τὸ θάρρος του, ὥστε ἤλπιζε νὰ τὴν σαγηνεύσῃ, νὰ τὴν ἐφελκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς μαγικῆς ἰσχύος τῆς δαιμονίας μουσῆς του. Ὄντως ἡ Θηρεσία, οἰονεῖ ὑπνωτιζομένη, ἐπαφίετο νὰ φέρηται εἰς ἀσυλλήπτους γοητείας καὶ παρέδιδε τὸ κρᾶτος μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸν ἐναρμόνιον μουσικόλον τῆς νυκτός ἐρωτιδέα.

—'Αποσυρθῆτε τοῦ παραθύρου δεσποινίς, λέγει ἡ ἠλικιωμένη γυνή. Ἡ νύξ εἶναι θυελλώδης καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα βεβαρημένη ὑδρατμῶν, θὰ καταληφθῆτε ὑπὸ ἐφιάλτου καθ' ὑπνοῦς.

Κατὰ ταύτην τὴν νύκτα ὁ Ἰούλιος δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ. Ἐν ἑαυτῷ ἐσχηματίσθη ἡ πεποιθήσις ὅτι ἡ Θηρεσία τὸν ἐμάντευσεν ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος τοῦ δωματίου του, ὅτι τὸν διέκρινεν ἴσως καὶ ἐπυρακτοῦτο ἐπὶ τῆς κλίνης του. Τὸ κρανίον του ἦτο ἐμπλεον ἀνησυχίας καὶ θάμβους καὶ καθυπέβλεπεν εἰς ἑαυτὸν τὸ ἐρώτημα: Ἐπρεπε τέλος νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν της τὴν ἐπαύριον; Βεβαίως θὰ ἦτο μωρία νὰ ἐξακολουθῆ κρυπτόμενος ἐν τῶν

ὀμμάτων της. Θὰ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καταγέλαστος οὕτω. Καὶ ὅμως μεθ' ὄλας ταύτας τὰς περιστάσεις, μεθ' ὄλην τὴν σταθερότητα τῆς ἀποφάσεώς του, ὁ νοῦς του ἀποτάκτης, τὸν ἐξώθησε καὶ αὐτίς πρὸς τὴν φυσικὴν του δειλότητα καὶ ἡ σκεψὶς νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ ἀφανείᾳ καὶ τῷ σκότει ἐδέσποσεν ἐν ἑαυτῷ. Ἐν τούτοις κλυδαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀορίστου ὀρρωδίας ἧτις ἐκυριάρχει αὐτοῦ καὶ τὸν συνέσφιγγε μέχρις ἀποπνιγμοῦ, εὐρέθη ὡς ἀπὸ μηχανῆς πρὸ τοῦ παραθύρου του, λίαν πρῶι, περὶ τὴν ἔκτην ὄραν, καταγινόμενος νὰ θέσῃ τὸν πλαγιαῖλον ἐν τῇ θήκῃ, ὅτε ἐξαίφνης τὸ παράθυρον τῆς Θηρεσίας ἀνοίγεται.

'Ἡ νέα κόρη, ἧτις δὲν ἠγείρετο πρὸ τῆς ὀγδότης, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ παραθύρου, πρῶι ἡ χιτῶνι καὶ κόμη περιεστραμμένη ἐπὶ τοῦ αὐχένου.

'Ο Ἰούλιος μένει ἐμβρόντητος. Τρέμει, διαδονεῖται, διασειεταί καὶ, ἀνορθώσας τὴν κεφαλὴν τὴν παρατηρεῖ ἀτενῶς χωρὶς κἄν νὰ δύνηται ν' ἀποσυρθῆ τοῦ παραθύρου του, ὡσεὶ καθηλωθεὶς, ἐνῶ αἱ ἐκλειψμένοι χεῖρες του μάτην ἐπιζητοῦσι νὰ λύσωσι τὸ μουσικὸν ὄργανον.

'Ἡ Θηρεσία ὡσαύτως τὸν θεώρει διὰ βλέμματος ἱσταστικοῦ, δι' ὀμματος διαμπεροῦς καὶ ἠγμονικοῦ. Ἐφαίνετο σπουδάζουσα αὐτὸν ἐν τῇ ὀστεῶδει κατασκευῇ του, ἐν τῷ γιγαντώδῃ ἀμόρφῳ σώματί του, ἐν ὄλῃ του τῇ δυσμορφίᾳ Ἡρακλείου συνεσταλμένου. Δὲν ἦτο τὸ πυρετώδες παιδίον τῆς χθῆς. Ἦν ὑπερφίλιος καὶ πᾶλλευκος ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς καταμέλανα καὶ τὰ χεῖλη κατέρυθρα. Καὶ ὅτε ἐπεραίωσε τὴν ἐξέτασιν της ταύτην, δι' οὗ τρόπου θὰ ἐξήταζε κύνα παροδίτην, ἐξέφερε τὴν κρίσιν της δι' ἐλαφροῦ εἰρωνικοῦ μειδιάματος, καὶ δι' ἠρέμου ὕφους, ἀποστραφεῖσα, ἐκλείσεν ἀσπονδῆ τὸ παράθυρον.

'Ο Ἰούλιος, ἀμνηστὴς κνήμαις, κατέπεσε σκοτοδινίῳ ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ τῶν πελιδνῶν χειλέων διεξέφευγον διακεκομμένοι λέξεις.

—'Α! Θεέ μου! τῇ ἀπαρέσκω... Καὶ ἐγὼ, ὅστις τὴν ἀγαπῶ!... Ἐγὼ, ὅστις θνήσκω διὰ ταύτην!

'Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν δύο χειρῶν ὀλολύζων: Διατί νὰ ἐμφανίσθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; 'Ο πεπλασμένος μᾶζῃ ἀμόρφῳ ὡς οὗτος, δέον νὰ κρυπτηται, δὲν πρέπει νὰ ἐκφοβίσῃ τὰς νεανίδας. Καθύβριζεν ἑαυτὸν, μακινώδης διὰ τὴν δυσμορφίαν του. Ὄυτος ὁ μωρὸς, ὄφριεν, ἀφανῆς ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός, νὰ διαχῆ εἰς τὰς ἀμαυροῦς ἐκτάσεις τῶν κήπων τὰς μελιρροῦς, ἐλικωφῶνας τῆς μουσῆς του, ὅπως τὸ νύκτιον ἐκεῖνο πτηνόν, τὸ καθηδύον τὰς καρδίας διὰ τοῦ τερετίσματος του, καὶ ὅπερ ποτὲ δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸ φῶς διότι ἐπιθυμεῖ ν' ἀρέσκη. Θὰ ἦτο δι' ἐκείνη, γλυκεῖα ἀρμονία, ἀρχαία τις μελωδία λατρείας μυστικῆς. Θὰ τὸν ἐλάτρευε χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ, ὁμοίως πρίγκηπι θελκτικῷ ἐλθόντι μακρόθεν ἕνα ἀποθάνῃ ἐκ τρυφηλότητος ὑπὸ τὸ παράθυρόν της. Ἀλλ' οὗτος ἠλίθιος καὶ βλάξ, ἀφείλκυσε τὸν πέπλον καὶ διέλυσε τὴν γοητείαν ἐν ἣ ἡσπαρξάν τὸν ἐξεδανικεύετο. Ἰδοὺ ὅτι τὸν ἐγνώρισεν, αὐτὸν τὸν παχυλὸν ὡς ἀροτῆρα βουῖν καὶ ὅτι ποτὲ πλέον ἡ μουσικὴ του δὲν θὰ κατώρθου νὰ διαδοθῇ ἐν παλμοῖς τὴν καρδίαν της, νὰ ὑφαρπάξῃ τὴν ψυχὴν της κατὰ τὰς νυκτίας ὥρας καὶ νὰ τὴν περιάγῃ εἰς ὀνειρώδεις κόσμους ἐν οἷς τὸ πνεῦμά της ἀπαξάπαν ν' ἀπόλλυται ὑπ' ἀορίστων στανισθημάτων μέθης ἠδονικωτάτης.»

'Όντως μάτην ἐτόνιζε τὰς μᾶλλον τρυφεράς συμφωνίας, μάτην ἐξέλεγε τὰς χλιόεσσας νύκτας, τὰς περιλουμένας ὑπὸ τῶν ἀρωματωδῶν ἀποπνοιῶν τῶν κήπων, τῶν ἠνθισμένων φυτειῶν τῶν παραδείσων, ἡ Θηρεσία δὲν ἤκουε, δὲν ἠκροᾷτο. Ἦρχετο καὶ ἀπήρχετο, ἐρείδετο ἐπὶ

του κιγκλιδώματος της θυρίδος και πάλιν εφευγε, κούφος, κενή παντός αισθήματος, πάσης συγκινήσεως, άνευ εξάρσεως, ουδενός παλμού, ώσει αυτός να μή ύπήρχεν εκεί, άπέναντι αύτης, πνευστιών, άγωνιών, κατατηκόμενος. φάλλων τον έρωτά του διά των πτερωτών του πλαγιαίου του ήχων.

Ημέραν τινα μάλιστα άνεκραξεν.
— Θεέ μου πόσον άνιάρως είναι ο πλαγιαίλος ουτός με τας κακοφωνίας του.

Τότε άπελπισ τον έρριψεν εις τό βάθος σύρτου και δέν ηύλησε πλέον.

(*Έπεται συνέχεια)

Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

(Δανικόν διήγημα)

(Συνέχεια και τέλος)

Η Μάϊα έρριψεν επί του πατρός της θλέμμα περίλυπον έως θανάτου και έκαμε κίνημα ως άν ήθελε να τείνη την χείρα προς τον Έννιγκ. Άλλ' έγω δέν ήδυνάμην να παρατείνω πλειότερον την ύπομονήν μου. Τήν άπέσπασα από τας άγκάλας του πατρός της, λέγων :

— Όχι! ποτέ ή χείρ αύτη δέν θα δοθῆ βιαιώς. Φύγετε, άθλιοι! Κ' έγω έχω βραχίονα διά να ύπερασπισθώ την νεάν αύτην, και καρδίαν την όποιαν πρέπει να κατασπαράξετε πριν φθάσετε εις αύτην.

Η Μάϊα έστηρίχθη επάνω μου, με ήτένισε με ήθος άνεκκάλητον συμπαιθείας· έπειτα έπεριπλέχθησαν οι βραχιόνές μας, και συνεχωνεύθησαν αι καρδιαι μας.

Η Μάϊα εξήλθε του θαλάμου, ο πατήρ και οι δύο έρασταί έρριπτον προς άλλήλους βλέμματα έκστάσεως, έγω εξήλθον έπίσης άφρονος, και όταν κατέβην εις την δόδον, ιδων έρχόμενον κατόπιν μου τον Άντώνιον, όστις άκολουθήσας με σιωπηλώς μέχρι τῆς οικίας μου, με είπε με φωνήν διακοπτομένην από τους όλοφυρμούς του.

— Τώρα βλέπω πώς έτρεξε τό πράγμα· άνύπανδρος προζενητής διά ... Υγίαινε. Άναχωρώ άμέσως.

Και σφίγγας την χείρά μου άπεμακρύνθη.

Τήν έπιούσαν από πρωίας μετέβην εις την οικίαν του κυρίου Χ... Έμαθον ότι ή Μάϊα έπασχε, και ότι ή μήτηρ και ή άδελφή της δέν έδέχοντο έπισκέψεις.

Άναχωρών άπήντησα τον Έννιγκ όστις, λαβών με από την χείρα με είπε·

— Δός με την άδειαν να έλθω εις την οικίαν σου· έχω κάτι τι να σε είπω.

— Εύχαρίστως, κύριε, άπεκρίθην έντόνως, ύποθέσας ότι έσκόπευε να με προτεινή μονομαχίαν. Άλλά μόλις είσήλθομεν εις τον κοιτώνά μου και έπεσεν εις τας άγκάλας μου.

— Άγαπητέ άδελφέ, με είπε, χαίρου πλέον. Όλα διωρθώθησαν· είσαι έλεύθερος, και έγω άρραβωνίσθην την Καρολίαν.

Τόν ήτένισα μετ' ήλιθιότητος.

— Ναί, εξηκολούθησεν, ήμην τυφλός, χθές όμως τό έσπέρας μου τό είπον οι όφθαλμοί, και παρευθύς έκαμα την άπόφασίν μου· έπήγα άμέσως και την έκοινοποίησα εις τον κύριον Χ... όστις την ένέκρινε. Σήμερον τό πρωί είδα την Καρολίαν και την μητέρα της, διηγήθη την χθεσινήν σκηνήν, και προδιέθεσα την διήγησιν τοιουτοτρό-

πως, ώστε όταν την έτελείωσα ή Καρολίνα κ' έγω εύρέθημεν άρραβωνισμένοι. Ίδού και γραμμα τό όποιον με παρήγγειλε να σε δώσω περιέχει τό διαζυγιόν σας, τό όποιον έλπίζω ότι δέν θα σε λυπήση.

Τοσοῦτω μεγάλη ύπήρξεν ή άγαλλίασίς μου, ώστε ή καρδία μου έσπαράσαστο, και τό πρόσωπόν μου έπρόδωκε την άδυναμίαν μου.

— Δοιπόν, άνεκραξεν ο Έννιγκ, θα λειποθυμήσης και συ ως και ή Μάϊα!

Έν τῷ μεταξύ τούτω εισήλθεν ο κύριος Χ...

— Ω πάτερ μου! είπον, είναι άληθινά, θέλετε να με δώσετε την Μάϊαν σας; Και σε, Έννιγκ, εύεργέτα μου, πώς να σ' εύχαριστήσω; άλλά μήπως έθυσιάσθης από γενναιότητα και μήπως έγεινες δυστυχής;

— Δυστυχής! άνεφώνησε· θα ήμην άθλιος άνθρωπος εάν έγινόμεν δυστυχής ύπανδρευόμενος τοιούτον πλάσμα! Έξ έναντίας ή εύτυχία μου θα είναι τελειοτάτη. Και ή Μάϊα έπίσης, θα είν' εύτυχής, κ' έγω έκπληρω ουτώ πώς την τελευταίαν θέλησιν του πατρός μου.

— Έλάτε, τέκνα μου, είπεν ο κύριος Χ... μās περιμένουν.

Τόν παρηκολούθησαμεν εις την οικίαν του. Μās άφῆκεν επί μικρόν μόνους εις την αίθουσαν, και μετ' όλίγον επανήλθεν οδηγών τας δύο του θυγατέρας. Η Μάϊα ήτο ώχρά και έφόρει λευκήν έσθήτα· τῆς Καρολίνης τό πρόσωπον ήτο κατακόκκινον.

— Ίδού, είπεν ο κύριος Χ... τό λευκόν ρόδον και τό κόκκινον ρόδον. Έλπίζω ότι δέν θα γίνουν πλέον αίτια μάχης μεταξύ σας.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Κ. Δρλπ. Ναύπλιον, τό 11 φύλλον σās άπεστάλη άμέσως.— Δ-Ιθα Ε. Καρ. Κύμην, έπιστολή μετ' χρημάτων έλήφθη εύχαριστούμεν.— κ. Παπλ. και Κτρ. Κύμην συνδρομαί σας έλήφθησαν, εύχαριστούμεν.— κ. Γ. Κ. Ένταῦθα ο Άπρίλης σας ώραιός, πλην άτυχώς έλήφθη πολυ άργά...— Γ. Κ. Κάϊρον, άναμένομεν τας εικόνας.— Άλ. Κων-Μανσουράν άναμένομεν άπάντησίν σας.— Σπ. Δ. Β. Ζάκυνθον πληρο. φορήσατέ μας παρακαλώ πόρισμα ένεργειών σας.— Ι. Κ. Π. Τάνταν, άμέσως άπαντήσαμεν εις φιλικήν σας...— Γ. Κ. Καλκούταν, άναμένομεν άπάντησίν σας.— Ι. Γ. Α. Πάτρας διατι μās έλησημονήσατε.— Άδ. Βαλδ. Λάρνακα Κύπρου, τό βιβλίον σās άπεστάλη.— Γ. Βαρ. Ψαθόλυργον. Τά χρόνια σας εις τό έκόμενον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έκδίδονται προσδεχώς

Πίναξ σταθερών πολλαπλασιαστών

Πρός ταχείαν και ακριβή εύρεσιν των τόκων οίουδήποτε ποσού επί τῆ βάσει του πολιτικού και έμπορικού έτους υπό Ά ν α σ τ α σ ί ο υ Ξ. Π ο π ά λ ο ο υ Άπαραίτητον διά τους έμπόρους και τραπεζίτας.

Η «Ίρις» έγγράφει συνδρομητάς. Διά τό Έσωτερικόν δρ. 2—Διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 2.

—Μοσκιές Κώστα Γ. Πασσαγιάννη καλλιτεχνικά τυπωμένος τόμος από 15 εικόνας, ήθογραφίας, διηγήματα.

Έκτυποῦνται εις τό τυπογραφείον «Έστίας» Τμή ήρ. 2,50 και φρ. 3 Συνδρομητάί έγγράφονται τίς τό βιβλιοπωλείον τῆς «Έστίας» Λίαν προσεχώς! Λίαν προσεχώς!

—Προσεχώς εκδίδονται διηγήματα και ποιήματα του νεαρού κ. Χ ρ. Β α ρ λ έ ν τ η υπό τον τίτλον «Έμπνευσις,

Η συλλογή πολυσέλιδος και καλλιτεχνικώς έκτετυπωμένη θα τιμᾶται 3 δραχμ. έν τῷ έσωτερικῷ και 3 φρ. έν τῷ έξωτερικῷ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΛΑΤΥ

Έν Ζαγαζικίῳ

Καθαριότης και περιποιήσις Παρισινή.

Hôtel d'Egypte

των προεστικωτάτων κυρίων Άδελφών Βαρούχα Έν ΖΑΓΑΖΙΚΙῳ

Εύρίσκεται την καθαρωτέρην τροφήν και άναπαυτικώτερον ύπνον.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Σ. ΣΑΟΥΛΗ

Έν Ζαγαζικίῳ

Έτοιμα ένδύματα, άνδρών, γυναικῶν και παιδῶν, πλουσιωτάτη συλλογή, τιμαί έκτός συναγωνισμού.

ΜΕΓΑ ΚΑΦΘΕΝΕΙΟΝ Ο „ΝΕΙΛΟΣ“

Έν Μασούρα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

επί τῆς όχθης του Νείλου

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΥΚΟΥΔΗΣ

έμποροοράτης

Έν Ζαγαζικίῳ

Τφάσματα Άγγλίας και Γαλλίας. Γούστο Παρισινόν.

Hôtel Khedivial

Mansourah

George Renemenos

Hôtel-Restorant et Bar

Rouayel

Manssourah

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

παρά την προκουμαίαν Νείλου.

Καθαριότης και περιποίησης έκτακτος. Θέα μαγευτική, Μαγειρική καθαροτάτη, δωμάτια εύάερα.

ΜΕΓΑ ΤΥΠΟ-ΔΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΝ ΚΑ·Ι·Ρῳ

ΧΑΔΕΜΕΝΟΥ και ΔΕΣΥΛΛΑ

Τό πλουσιώτατον τυπολιθογραφείον Χαδεμένου και Δε-ούλλα άναλαμβάνει παντός είδους εργασίας έφαμίλλους των ευρωπαϊκῶν καταστημάτων οι ειδικότεροι τεχνίται εύρίσκονται εις τό παγκοσμίου φήμης τοῦτο τυπολιθογραφείον, όπερ πλην του πλούτου του είναι τό εύθηνότερον όλων των έν Άνατολή εργοστασίων.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΡ ΚΑΛΛΙΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προμηθευτού τῆς Κεδιδικῆς οίκογενείας. Τά εκλεκτότερα και κομψότερα ύποδήματά εις του Χρ. Καλλιγοπούλου.

ΧΑΡ. ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

ΚΑ·Ι·ΡΟΝ

EPICERIE

Άπαντα τά άποικιακά—Μεγάλη συλλογή ποτών ευρωπαϊκῶν και έγχωρίων.

ΚΛΙΝΙΚΗ Δ. Κεφαλοπούλου

ιατροχειρουργού

Όδός Έσκεβίας ζωθεν των καταστημάτων Albertini. Είδικόν τμήμα διά τας συφιλιδικās παθήσεις. Όραι έπισκέψεως 8—9 π.μ. 3—5 μ.μ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΑΣΤΡΑΠΗ," ΜΙΧΑΗΛ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Έν Πειραιέ

Έκτελούνται άπασαι αι φωτογραφικαι εργασίαι εις τιμάς άνεπιδέκτους συναγωνισμού.

ΜΕΓΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Κ. ΠΑΝΑΓΑΤΟΥ

Έν Ζαγαζικίῳ

Ό,τι ζητήσετε θα τό εύρητε εις τό έδωδιμοπωλείον τοῦτο. Όλοι οι ευρωπαϊκοί οίνοι, όλα τά ήδύποτα, τά πάντα εις του κ. Παναγάτου.

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

και άποθήκη διαφόρων οίνων και

ΠΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Γ. Ν. ΠΕΡΑΚΗ

Γενικού άντιπροσώπου διαφόρων ελληνικῶν και ευρωπαϊκῶν οίνων ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (ΑΙΓΥΠΤΟΥ) Μεγάλοι παρακαταθήκαι διαφόρων ειδῶν κονιακ άγών εκ σταφυλής.

ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΔΗΜ. ΧΕΛΙΩΤΗ

Μεγάλη συλλογή οίνοπνευματωδῶν ποτών. Μεγάλη παρακατοθήκη Κονιακ εις φιάλας και εις βαρέλια. Εύρίσκονται ποτά των μάλλον πεφημισμένων εργοστασίων.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΑΘ. ΛΑΣΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (Αιγύπτου)

(Rue Sesostris)

Έν αυτῷ διδάσκονται πλην τῆς Έλληνικῆς, ή Γαλλική, Ιταλική, Άγγλική και Άραβική και έμπορικα μαθήματα.

Τρόφιμοι, ήμιτρόφιμοι και έξωτερικοί. Περιθαλψις οικ.γενειακή, μέριμνα μητρική, καθαριότης έκτακτος, οίκημα ύγιεινότατον.

ΜΕΓΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Χονδρικῶς και Διανικῶς

ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΖΩΜΠΟΣ

Όπισθεν Μικτῶν Δικαστηρίων ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (Αιγύπτου)

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΖΟΥΡΟΥ

Άλεξάνδρεια (Έντός τῆς Γαλλικῆς άγοράς)

Άπαντα τά Ευρωπαϊκά και έγχώρια ποτά

ΕΔΩΔΙΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ

Νωπότατα και εις τιμάς προσιτάς τοῖς πᾶσι

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΕΜΜ. Ν. ΜΠΟΝΤΖΟΥ

Κάτωθι Νέου Θεάτρου άριθ. 12

άντλία δεξαμεναί κλπ

ÉPICERIE KHÉDIVIALE

SAVA PANABETOU

Nouveau Marché No 57-58

CAIRE (Egypte)

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

Δρομολόγιον από 8 'Ιουνίου 1897

Καθ' ἐκάστην

ΓΡΑΜΜΗ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ		ΕΚ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ	
Π. Μ.	5.40	Π. Μ.	6.40
κατ' εὐθείαν	7.30	κατ' εὐθείαν	8.25
	9.30		10.40
	11.20	κατ' εὐθείαν	12.05
κατ' εὐθείαν	12.—		
Μ. Μ.	3.—	Μ. Μ.	2.20
κατ' εὐθείαν	4.—	κατ' εὐθείαν	4.05
	5.—		5.10
κατ' εὐθείαν	6.—	κατ' εὐθείαν	6.05
	7.—		7.10
κατ' εὐθείαν	8.—	κατ' εὐθείαν	8.05
	10.—		10.10
			11.10

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται

9.— Μ.Μ.	9.10 Μ.Μ.
11.— Μ.Μ.	12.— Μ.Μ.

ΓΡΑΜΜΗ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ		ΕΚ ΛΑΥΡΙΟΥ	
8.05 Π.Μ.		6.30 Π.Μ.	
4.50 Μ.Μ.		5.15 Μ.Μ.	

Κατὰ πᾶσαν Τρίτην Πέμπτην καὶ Σάββατον διὰ Κηφισίαν (Δαϊκὰ) Α' Θέσις δρ. 1 — Γ' Θέσις δρ. 0.65

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ ΔΕΥΤΕΡΑΝ, ΤΕΤΑΡΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. 7 π.μ.

Δι' Αἴγιαν, Πόρον, Ὑδραν, Σπίτσας, Χέλιον, Ἄστρος καὶ Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Στυλίδα, Ἄγ. Μαρίναν, Μῶλον, Ὠρεοὺς καὶ Βῶλον.

ΤΡΙΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Σῦρον, Τήνον, Ὑστέρνια, Κόρθιον, καὶ Ἄνδρον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 π. μ. Διὰ Ὑδραν, Σπίτσας, Μονεμβασίαν, Βάτικα, Γύθειον, Γερολιμένα, Διμένιον, Σελίνιτσαν, Καρδαμύλην Καλάμας, Νησίον, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἄγ. Κυριακὴν, Κυπαρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον. Κυλλήνην, Μεσολόγγιον καὶ Πάτρας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 8 μ. μ. Λουτράκιον, Ἀντίκυρα, Ἰτιά, Γαλαξείδιον. Βιτρινίτσαν, Αἴγιον, Πάτρας, Ἰθάκην, Λευκάδα, Βασιλικὴν, Βόνιτσαν, Κόπραιναι, καὶ Καρβασαράν.

ΣΗΜ. Ἐκάστην Τρίτην διὰ τῶν αὐτῶν προσεγγίσεων Θεσσαλονίκη.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΕΒΑΘΜΑΔΙΑΙΑΙ ΤΑΚΤΙΚΑΙ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 8 π. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 9 μ. μ. Διὰ Πάτρας, Μεσολόγγιον, Λευκάδα, Κόπραιναι, Καρβασαράν καὶ Κέρκυραν.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Αἰδηψόν, Μῶλον, Ἄγ. Μαρίναν καὶ Ὠρεοὺς.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Σῦρον

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Αἰδηψόν, Μῶλον, Ἄγ. Μαρίναν καὶ Ὠρεοὺς.

Ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην. (κατ' εὐθείαν).

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμματὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου καὶ Ν. Φαλ. Πειραιῶς

Δρομολόγιον ἰσχύον διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον Ἄπο τῆς 29 Σεβρίου 1897

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον Ἀκαδημία	Ἐκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον Πλατεῖα Δημαρχείας	Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.
6.—	6.—	—	—
6.40	6.20	6.20	6.40
7.20	7.20	7.—	7.20
8.—	8.—	7.40	8.—
8.40	8.40	8.20	8.40
9.20	9.20	9.—	9.20
10.—	10.—	9.40	10.—
10.40	10.40	10.20	10.40
11.20	11.20	11.—	11.20
12.05	12.—	11.40	12.—
Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.40	12.40	12.20	12.40
1.20	1.20	1.—	1.20
2.—	2.—	1.40	2.—
2.40	2.40	2.20	2.40
3.20	3.20	3.—	3.20
4.—	4.—	3.40	4.—
4.40	4.40	4.20	4.40
5.20	5.20	5.—	5.—
6.—	6.—	5.40	5.20
6.40	6.40	6.20	6.—
7.20	7.20	7.—	6.40
8.—	8.—	7.40	7.30
	8.40	8.20	8.—
			8.40

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος

Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	12.—	12.20	12.—
12.40	12.40	1.—	12.40
1.10	1.25	1.40	1.30
1.40	1.55	2.10	2.—
2.10	2.25	2.40	2.30
2.40	2.55	3.10	3.—
3.10	3.25	3.40	3.30
3.40	3.55	4.10	4.—
4.10	4.25	4.40	4.30
4.40	4.55	5.10	5.—
5.10	5.25	5.40	5.30
5.40	5.55	6.10	6.—
6.10	6.25	6.40	6.30
6.40	6.55	7.10	7.—
7.10	7.25	7.40	7.30
7.40	7.55	8.10	8.—
8.10	8.25	8.40	8.30
—	8.55	9.10	9.—

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας π. μ. 5.35. 6.15 Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν μ. μ. 8.40. 20 Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον 9. μ. μ.

ΣΗΜ. Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας, ἐν Ν. Φαλήρῳ παρὰ τῶ σταθμῶ, ἐν Ἀθῆναις δὲ παρὰ τῆ Ἀκαδημία. στάσις Ὀρρανίδου καὶ σταθμῶ Μακρυγιάννην.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Π. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ

Ἐκάστην Παρασκευὴν Μεσημβρίαν διὰ Χανία, Ρέθυμνον Ἡράκλειον καὶ Ἀλεξάνδρειαν. Κύπρον κλπ. Ἐκαστὸν Σάββατον μεσημβρίαν διὰ Χίον, Σμύρνην, Κων)πολιν, Βραΐλαν, Ὀδησσὸν καὶ δι' ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Μεγάλῃ ἔκπτωσιν Ναύλων